

K. H. SCHEER

Případ Kolumbus

Knihovnička Perry Rhodan 88

Přeložil Jaroslav Kuták

Seržant Bidge pečlivě zkontroloval spojařské záznamy, platné pro 11. května 2044. Údaje souhlasily.

Jednalo se o hypervysílání 76-Hy-11-5-44, odeslané podle předpisů ve zkrácené, zašifrované verzi během desetiny vteřiny z vesmírného sektoru M 13 Herkules.

Tím konstatováním by Bidgeův úkol za normálních okolností skončil, kdyby se zároveň neobjevila jedna dodatečná informace.

Bidge zadržel dech, když dešifrovací přístroj zacinkal a informoval ho o nové skutečnosti. Sám nebyl schopen rozluštit skutečný smysl zprávy, ale dobře rozuměl alespoň závěrečným znakům.

„I-Rho-Ad-T," zamumlal si pro sebe. Na okamžik přeslechl monotónní bzucení a hukot běžících automatů. Seržant Bidge byl službu konajícím poddůstojníkem v dešifrovacím oddělení Sluneční rozvědky.

Pohled na hodinky ho poučil, že právě proplýval tři vzácné vteřiny. 'Spojař vedle něj sebou trhl, když Bidge vehementně udeřil do poplašného tlačítka. „Hele, co to..." ;

Pronikavé zaječení sirén ho přimělo zmlknout. Bidge počkal, dokud se v pancéřovém vstupu neukáže služ-

bu konající důstojník. Dešifrovací oddělení podléhalo nejprísnějším bezpečnostním opatřením a předpisům.

Major Raynold Abucot, proslulý jako pedantický nadřízený, se blížil přesně ve svém stylu - ani ne příliš pomalu, ani ne rychle. Jeho podlouhlá tvář neprozrazovala žádné hnutí mysli.

„Kdo vyhlásil poplach?”

Seržant zvedl ruku.

„Já, pane.”

Abucot se zamračil.

„Kdo je to - Já?”

„První seržant Bidge, pane, poddůstojník ve službě.”

„To zní korektněji. Co se děje?”

Tahle otázka ale není korektní, nazlobeně si pomyslel Bidge. -Abucot měl očividně zase jeden z těch svých zvlášť pedantických dnů. Bidge vstal, postavil se do pozoru a suše oznamoval: „Právě zachycené šifrované hypervysílání z vesmírného sektoru M 13 Herkules bylo dodatečně označeno symbolem prvního Administrátora, pane!”

Bidge ani nemusel tato poslední dvě slova říkat zvýšeným hlasem, aby majora Abucotta přiměl ke směšnému poskočení k pracovnímu stolu.

„Skutečně!” vyhrkl Abucot když pohlédl na záznam a bezradně se rozhlížel. „Není to nějaký hloupý žert, seržante?”

„To bych si nedovolil, pane!”

„Děkuji vám. Poplach je skončen.”

Abucot se otočil a neobvykle rychle - tudíž na pohled směšně - opouštěl místnost směrem k bezpečnostnímu východu.

Bidge se opět podíval na hodinky. Nejistě se usmál a dodal:

„Starej se nám pěkně rychle probral, co? Vsadím poloviční měsíční plat, že po chodbě utíká rychlostí zvuku!”

„Aspoň dvacet kilometrů v hodině,” poznamenal jiný spojař. „To by tak souhlasilo.”

„Pořád ještě dost rychle," zabručel Bidge a sraštil Čelo. „Vzpomíná si někdo z vás, že by Perry Rhodan někdy odvysílal takovou zprávu? Přímou nám, bez mezispojení maskovací vysílačky někde v mezihvězdném prostoru?"

Musel chvíli čekat na odpověď. Muž vedle něj si přešel hřbetem ruky pře-s čelo.

„Vím jenom, jak mi při výcviku pořád natloukali do hlavy, že galaktická pozice Země je přísně tajná, přísně tajná, přísně tajná. Tak tajná, že se nikdo nesmí odvážit volat přímo na Zemi."

„Aha, kvůli nebezpečí zaměření, že? Ale jak je možný, že tohle základní pravidlo porušil zrovna ten samej chlap, kterej ho vydal?"

Na dešifrovacím oddělení galaktické rozvědky se rozhostilo ticho. Vojáci se dívali jeden na druhého. Zvolna chápali, že se kdesi v Mléčné dráze odehrálo něco nesmírně důležitého.

Od té chvíle se všichni soustředili na dešifrovací stroje, které pracovaly na plné obrátky.

O minutu později volal major Abucot. Požadoval okamžité přečtení rozluštněného textu. Bidge přikývl.

„Asi za dvacet minut, pane. Stroje ještě pracují."

„Pospěšte si laskavě," odvětil nervózně Abucot, i když věděl, že to rychleji jít nemůže.

^ ^ ^

„...dovolte dotaz, příteli: Nejste opilý?"

Maršál Allan D. Mercant, šéf Sluneční rozvědky, se mírně pousmál a jeho úsměv neplatil jenom křečovitému pozoru, ve kterém před ním stál major Abucot. , -

„Pane, odpusťte, ale utíkal jsem za vámi co nejrychleji, abych vám mohl předat tu zprávu!"

Abucot předstoupil a položil na stůl popsaný list.

Mercantova uhlazená tvář neprozrazovala nic z jeho vnitřního vzrušení. Lhostejně vzal do ruky popsaný list a začal číst.

Pak konečně vzlédl a opatrně se zeptal:

„Jak vidím, sílu cizí vysílačky jste dali vypočítat na základě výsledků měření. Jste si jist, že vaši matematici neudělali chybu?“

„Vyloučeno, pane!“ zapřísahal se major. „Stanice pracuje s vysílací energií nejméně padesát milionů kilowattů na hyper-bázi. Znáám jenom jednu planetu, která disponuje podobnou kapacitou.“ /

„A jak se jmenuje?“

„Arkón III.“

Mercant mechanicky přikývl.

„Díky, majore. Můžete jít.“

Konsternovaný Abucot minul dva strážní roboty, prošel dveřmi a zmizel z dohledu.

Teprve když se rozsvítila Červená kontrolka, označující uzavření vnějšího vchodu kanceláře, vjel do šéfa bezpečnosti život. Naklonil se a jeho pravý ukazováček pohnul páčkem s nápisem „Vrchní velení flotily“.

Na velkém monitoru klasicky propojeného tajného spojení se objevila stereotypně se usmívající plastická tvář robota.

„Maršála Freyta, rychle,“ vyhrkl Mercant. „Stupeň naléhavosti číslo jedna.“

„Maršál bude informován, pane. Okamžitě strpení, prosím.“

Mercant musel dvě minuty počkat, dokud se na monitoru neukázala Freytova úzká, výrazná tvář. Ztěžka oddechoval. Posledních pár metrů zřejmě běžel.

Šéf rozvědky mu nedopřál ani chvíli klidu.

„Hypervysílání od Perryho Rhodana. Jste sám?“

Freyt mlčky přitakal.

„Oukej, tak se připravte na fenomenální novinku posledních padesáti let! Perry prolomil zábrany a vysílá z Arkonu rov

nou na Zemi. Údaje hovoří jasnou řečí. Stanice s milionem kilowattů stojí pouze na válečné planetě Velkého Impéria."

Maršál Freyt, zástupce velitele Sluneční flotily, se zatvářil zcela nevhodně. „Zavolal nám přímo, aniž by použil zastírací manévr? Jestli nás z Arkonu zaměřili, dostaneme se rovnou do pekla!"

„Ta možnost tu opravdu Je, ale asi se něco přes noc změnilo, Freyte..." Mercantův hlas náhle zazněl slavnostně. „Freyte, počítačový Regent Arkonu byl přemožen! Naše dlouho připravovaná akce měla úspěch. Náš přítel Allan byl počítačovým zabezpečovacím programem uznán za nezdegenerovaného Arkonidana urozeného rodu, který smí převzít vládu nad říší. Atlan se stal Imperátorem místo centrálního počítače! Dnešním dnem počínaje začíná platit zcela nová galaktická politika!"

„To nám sděluje šéf?" vzrušeně se zeptal Freyt.

„Jistěže. Naprosto jednoznačně. Perry Rhodan je se svou speciální jednotkou na Arkonu III. Atlan převzal moc, avšak navenek to vypadá, jako by nadále vládl obří počítač. Atlan ho však osobně řídí! Tento taktický manévr považuji za velmi moudrý. Jakmile by se lidé v koloniích dozvěděli pravdu, mohly by propuknout nepokoje a bouře. Rhodan sděluje, že situaci drží pevně v rukou."

Maršál Freyt chvíli mlčel. Přemýšlel. Nakonec váhavě poznamenal: „Je to překvapivá situace. Je vám jasné, že Atlan zná pozici Země lépe než vy a já?"

Allan D. Mercant ukázal svůj proslavený bohorovný úsměv.

„Velmi jasné! Jakmile by se na nás rozzlobil, stačil by jeden rozkaz a Země bude napadena obří flotilou. Perry tuto možnost určitě taky zvážil. Dostal jste rozkaz, abyste k Arkonu okamžitě vyslal superobří křižník DRUSUS pod velením plukovníka Sikermanna. On sám dostává rozkaz, aby letěl k planetě Zalitu a vzal tam na palubu naše vědce, techniky a

mutanty. Pak má přistát na Arkonu II. To je vše; co V té zprávě stálo."

„Hodně málo vzhledem k tomu, že jde o tak převratnou záležitost," posteskl si šéf flotily. ...

„Mně osobně to docela stačí. Tuším, že se k nám blíží zlé časy, Freyte. Budoucnost lidstva visí na nitce - a ta nitka nese jméno Atlan. Bude záležet na jeho dobré vůli. Raději bud'me připraveni na všechno. Plukovníka Sikermanna pošlete ještě před startem ke mně. Chci mu předat přesné informace o nezdařené invazi Druufů. Rhodana bude zajímat, že se těmto bytostem podařilo vybudovat svou tajnou základnu ve Wyomingu. Nebo ne, počkejte! Přijdu za vámi. Sikermanna trochu zdržte. Za chvíli jsem tam."

Mercant vypnul spojení. Chvíli seděl bez hnutí za velkým pracovním stolem. Záře zapadajícího slunce se zrcadlila ve skleněných armaturách.

Když šéf rozvědky vstal, podvědomě cítil, jak je starý. Život prodlužující buňková sprcha na planetě Poutník musí být co nejdříve zopakována, pokud neměl překvapivě a rychle zestárnout.

Mercant zvolna mýjel salutující strážní roboty. Pravou rukou objímal plastikovou roli s překvapující zprávou.

Počítačový Regent Arkonu byl přeprogramován! Mercant plně chápal, že tím začíná zcela nová éra-

^ A ^

Plukovník Baldur Sikermann předal doklady s přísně tajnými zprávami svému osobnímu strážnímu robotovi. Porada o situaci skončila. Nebylo dalších otázek.

„Přeji vám šťastnou cestu," řekl maršál Freyt. „Mějte oči otevřené a navzdory všem novým informacím se chovejte tak jako dosud, abyste neprozradili skutečnou polohu Země. Ve

vesmíru žije bezpočet civilizací, které už disponují přesnými zaměřovacími přístroji. Na Zalitu se s nikým nebavte, už vůbec ne na téma Arkonu, naložte tam naše lidi a leťte o tři světelné roky dál na Arkon. Kdyby na vás oproti našim očekáváním někdo zaútočil, stáhněte se zpět. Perry Rhodan by pak musel najít nějakou jinou cestu. Sdělte šéfovi, že u nás je všechno v pořádku."

„Až na stanici Druufů ve Wyomingu," namítl Mercant.

„Ano. O té podejte Rhodanovi ústní zprávu. On sám pak rozhodne, zda o tom říct či neříct Allanovi."

Freyt se podíval na hodinky.

„Máme nejvyšší čas. Neriskujte. Chceme, abyste na Arkonu přistáli živi a zdraví."

Superobří křižník DRUSUS odstartoval nad ránem dne 12. května 2044.

^ ^ ^

Plukovník Poskanov, muž masivní figury a vynikající vesmírný taktik, dostal od šéfa 4. zabezpečovací skupiny, majora Untchera, první hlášení ze zaměřovačů. Poskanov velel letce vesmírných stíhaček v blízkosti prstence planetoidů mezi Marsem a Jupiterem.

Jeho vlnková loď, bojový křižník OSAGE, zachytil Utcherovo vysílání ve chvíli, kdy se DRUSUS blížil rychlostí světla.

Plukovník vydal rozkaz všem stíhačkám, aby se stáhly do bezpečné vzdálenosti a aby se pro jistotu obklopily energetickými ochrannými štíty. Tak byly chráněny před následky transice DRUSUSU uvnitř sluneční soustavy.

Jakmile křižník zmizel, plukovník povolal všechny velitele svých lodí a informoval je o nové situaci v oblasti hvězdokupy M13.

Podobným způsobem byly instruovány všechny strážní jednotky uvnitř a v blízkosti sluneční soustavy. Na Arkonu se odehrály neznámé události. , Země musela být připravena na nejhorší.

^ ^ ^

„Rád bych se přestěhoval, když dovolíš! Města ukrytá hluboko pod povrchem planety jsou možná velice praktická pro případ, že by někdo chtěl zaútočit, ale na moje gusto jsou příliš temná a dusná. DRUSUS přistál před půlhodinou. Nač ještě čekáme?"

Perry Rhodan, první Administrátor Sluneční říše, zaklonil hlavu a snažil se zahledět do předdimenzované obrazovky. Ale nějak se nedokázal soustředit. Byl příliš blízko její oválné ploše.

Třídimenzionální obraz muže na ní byl dokonalý. Rhodan měl pocit, jako by admirál Atlan seděl přímo proti němu. Na okamžik se jejich pohledy střetly. Atlan se zasmál.

Rhodan sraštil čelo. S nevolí pozoroval usmívajícího se Arkonidana. „Na něco jsem se tě ptal!"

„Jo, já vím," ozvalo se z reproduktorů. Tón Allanova hlasu nenechával nikoho na pochybách, že pochopil, jak silně se v těchto chvílích zostřil jeho vztah s Rhodanem.

A....? "

„Zdá se, že mě začínáš považovat za nelidskou příšeru, barbare! Proč se ptáš? Pokud si to přeješ a chceš se přestěhovat, pak to udělej. Nejsi můj zajatec."

Rhodan se zadíval na obraz Arkonidana, který se stal klíčovou postavou Galaxie. Nikdo kromě několika málo zasvěcenců netušil, že signály a rozkazy, přicházející z centrálního počítače Arkonu, jsou dílem organické bytosti, totiž právě

Allana, relativně nesmrtelného Arkonidana urozeného původu.

Jeho moc se opírala o nekonečné vědomosti centrálního počítače. Dějiny Arkonu byly staré, prastaré. Přesto neexistovalo nic, co by gigantická paměť počítače nepojala.

Atlan, bývalý admirál Velkého Impéria a synovec Imperátora Gonozala Vil., který vládl na Arkonu před deseti tisíci lety, toho využíval k posílení své pozice. Svá rozhodnutí prováděl anonymně. Tisíce podrobených národů říše si nadále myslelo, že jim vládne Regent. Rhodan si živě vzpomínal na události posledních týdnů; Přistání na Zalitu, zaliteranská maškaráda, nepovedené útoky mutantů proti ochrannému štítu centrálního počítače, první příznaky porážky.

„Ztratil jsi řeč, příteli?“

Rhodan sebou trhl. Nejistě se rozhlížel po malé, přísně zabezpečené místnosti. Nacházela se mimo energetický ochranný štít, jehož kvality byly nesporné a nebylo možné je podceňovat. Za uzamčenými pancéřovými vstupy, střeznými robotskými komandy, čekali jeho druzi. Pouze Rhodanovi byl povolen vstup.

Šestirohý sál kdysi sloužíval k audienci u centrálního počítače.

„Než já ztratím řeč, to spíš tenhle svět zanikne,“ tvrdil chladnokrevně Rhodan. „Allane, před dvěma dny jsem požádal o podepsání spojenecké smlouvy. Odkdy podceňuješ Pozemšťany?“

„Už je nepodceňuju, nejpозději od chvíle, co se lidé pod tvým vedením zmocnili vymožeností a vědomostí mého národa. Nezapomínej, že jsem znal tvé předky ještě když...“

„...bydleli v jeskyních a házeli po sobě kamením, já vím,“ dokončil Rhodan větu. Z jeho hlasu nezazněla ani stopa hořkosti.

Atlan se opět usmál. „O, že bych se už někdy zmínil?“ „Tisíckrát.“

„Pak prosím o prominutí.“

„Tak co je s tou spojeneckou smlouvou mezi Arkonem a Sluneční říší?“

„Tím nadneseným pojmem patrně míníš tvou jedinou hvězdičku a jejích devět směšných planetek?“

„Přesně tak.“

Atlan se tiše zasmál. Napětí mezi nimi ustoupilo.

„Příteli, měl bys zvážit svou situaci! Já tu trčím uprostřed konstrukce, kterou pořád ještě dost dobře nechápu. Když byl tenhle počítač stavěn, už mě několik tisíc let považovali za mrtvého. Nepodpisuji žádné smlouvy, pokud nejsem přesvědčen, že je dokážu splnit. A ty požaduješ bezpečnost Země.“

„Je to snad příliš mnoho? Pozice Země dosud platila za tajnou. Znáš ji jenom ty.“

„No a? Je to důvod, abys mi nevěřil? Nebo si snad myslíš, že teď nebudu toužit po ničem jiném, než abych vás malé barbary zničil? Perry, neztrácej nervy! Kdybych vás chtěl zradit, stačilo by mi, kdybych během uplynulých let kdykoliv tajně a svévolně odvysílal zprávu na Arkon. Copak nechápeš? Já ten tvůj pakt nemůžu podepsat, protože moje pozice je ještě příliš nejistá. Jednak ještě neumím dokonale ovládat Regenta, a taky jsem se ještě neodvážil veřejně vystoupit coby Imperátor! Víš přece, co by to mohlo způsobit!“

„Můžeš to podepsat jménem Regenta.“

„Ty jeden mazaný barbare!“ chladně opáčil Atlan. „Vždycky jsi byl takový. Vždycky, když ti šlo o blaho tvého lidu!“

„Já to nepovažuji za nic špatného,“ odvětil Rhodan.

Atlan se zlostně zasmál.

„Co ti na to mám říct! Pro tebe to není nic špatného, ale pro mě ano. Stačí, že podvádím já. Kdyby to šlo podle mého, ještě

dnes bych nechal Regenta vyhlásit, že jsem novým vládcem. Ale neudělám to, protože mi záleží na blahu a míru mnoha, mnoha národů Galaxie. Musím postupovat velmi obezřele. Spokoj se tedy s mým slibem, že Zemi nezahlavím, a že na ni nezaútočím. Je tak těžké mi uvěřit, barbare, k čertu?"

Rhodan si odkašlal. „To neznělo příliš arkonidansky," opáčil suše.

„Když se Člověk několik tisíc let snaží naučit barbary manýrům, může se mu lehce stát, že přebere nějaké ty jejich nadávky."

Rhodan zavřel Oči.

„Oukej, já to přijímám," řekl ztěžka. „Takže ty nechceš. Ale kdo mi zaručí, že ti ta tvá nová moc nestoupne do hlavy? Země není bezpečná a ty to víš."

„Občas vylezete z temného ukrytu a vypustíte žihadlo jako vosy. V tom tkví veškerá vaše nebezpečnost. Zvláštní taktika."

„Pud sebezáchovy. Já ti ale nabízím něco, co nemáš: skvělé kapitány a specialisty vesmírných lodí. Deset milionů vycvičených vojáků Země. Společnými silami zamezíme všem povstáním. Totéž se týká útoku Druufů. Dám ti personál a ty dáš k dispozici loď."

„Souhlasím, ale bez smlouvy. Nepodepíšu nic jménem, které znáš jenom ty a nikdo jiný. Až jednoho dne vystoupím veřejně, dostaneš svoji smlouvu. Máš ještě něco?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Nic? Dobrá, tak odejdi se svými lidmi na palubu DRUSU-SU. Chceš opustit Arkon?"

„Ne dřív, než budu mít smlouvu."

„Paličáku," řekl Atlan. „Ty se nikdy nic nenaučíš. Aha, teď "tě ještě něco napadlo."

Rhodan zvedl hlavu. Allanova poslední slova zněla podivně. -

„Vyříd' té své myšobí kreatuře jménem Gucky, aby si pro příště odpustila ty své hříčky.“

„Cože?“ podivil se Rhodan. „Gucky tu přistál teprve před třiceti minutami! Co zase provedl?“

„Pokoušel se díky svým teleportačním schopnostem proniknout skrz energetický ochranný Štít počítačového Regenta. Ta malá chlupatina si patrně myslí, že je schopnější než lidé. Ale byl odražen a dost ho to bolelo. Nechci, aby se znovu pokoušel. Jen by si ublížil. Rozuměls, barbare?“

Rhodan mlčky přitakal. „Aspoň bychom se mohli na ten počítačový zázrak techniky s tvým svolením podívat, ne?“

Atlan rychle zavrtěl hlavou, až se mu jeho bělostné vlasy rozevlály.

„Perry, známe se přece. Já vás pustím do útrob centrálního počítače a vy tam jako by náhodou zapomenete nějakou bombu, ne? Kdepak, barbare. Regent se nyní stal mým pracovním nástrojem. Než bych připustil jeho zničení, raději zničím tebe a tvoji sluneční soustavu. Musím myslet galakticky - musím myslet na více než padesát tisíc osídlených světů a//ty jsou mnohem důležitější, než tvoje maličká Země. Strež se tedy útoku na Regenta. Je ti to konečně jasné, Perry?“

„Zcela jasné. Mockrát děkuju,“

„Šetři si své posměšky. Ted' mne omluv, mám práci. U praskliny v časoprostoru začínají další boje s Druufy.“

Atlan zvedl ruku na pozdrav a monitor zhasl. Za Rhodanem se otevřela těžká pancéřová vrata a sál zaplavilo světlo.

^ J. ^

Rhodanův zástupce Reginald Bull seděl na područce vysokého křesla. Napjatě, s přimhouřenýma očima, sledoval přicházejícího Administrátora Země. Rhodan se před ním zastavil a pohlédl na hodinky. Nic ne

říkal. Když už mlčení bylo nesnesitelné, Bully zavrčel: „Takže Jeho Vznešenost se nedala přesvědčit, co?“

Rhodan pokrčil rameny. „To se dalo Čekat. Navíc je ta smlouva pro nás vlastně strategicky bezvýznamná,,“

Bully se pousmál. „On nás zná až moc dobře, co?“

„Právě! V tom tkví naše jediná naděje. Měl by moc dobře vědět, že jsme při něm. Velké Impérium Arkonu nemá inteligentní a rozhodné mozky. Degenerace současných Arkonidanů je natolik pokročilá a hluboká, že ji nelze ze dne na den zastavit. Atlan může nanejvýš počítat s ještě nenarozenými generacemi. Za nějakých šedesát let by se mu mohlo podařit postavit Arkon alespoň částečně na vlastní nohy. Do té doby se ale určitě změní řada věcí i u nás.“

Bully vstal. On a Rhodan byli posledními Pozemšťany v obrovitém podzemním městě poblíž počítačového mozku. V rozlehlých halách se to hemžilo nejrůznějšími cizími bytostmi. Převládali tu Zaliterané, kteří čekali na nalodění do bojových křižníků.

Pozemšťany nikdo neobtěžoval. Ani z bezpočtu strážních robotů, kolem kterých museli procházet, se o ně nezajímal žádný.

„Jak se ty časy mění!“ ironicky poznamenal Bully. „Ještě před několika dny by nás proměnili v popel, sotva bysme vystrčili nos. Epocha Allanovy vlády nám začíná moc dobře, řekl bych... No, už ses trochu uklidnil, Perry?“

Rhodan zmírnil tempo chůze, až se nakonec zastavil. Pomalu se otočil. „Co se děje?“

Bully zvedl hlavu a zamžoural do umělého slunce vysoko nad jejich hlavami. Rozhovory stovek Zaliteranů se mísily do nepříjemného šumu.

„Tak co se děje?“ zopakoval Rhodan ostřeji než zamýšlel. Bully si hřbetem ruky otřel zpoceně Čelo.

»V podzemí je hrozný horko,“ řekl po chvíli. „Oukej, vždyť

už mluvím! Perry, my už nemůžeme dýl Čekat na tu smlouvu. Sikermann přivez Špatný zprávy. Druufům se podařilo vybudovat na Zemi tajnou základnu."

Rhodan otevřel ústa. Hledal slova. Bully mávl rukou. „Jen klid, ten případ je vyřízenej. Druufové byli objeveny a zneškodněný. Bylo zjištěno, že se Čistě náhodou napojili na jednu naši transponderovou frekvenci a využili toho. Tím ještě není řečeno, že by fakticky znali pozici Země, ale dá se to zčásti předpokládat."

Rhodan zvažněl. Tvář se mu změnila v masku.

„Rozvědka zakročila?"

„Jo, díky detektivovi, jehož jméno jsem zapomněl. Pár zrádců Druufům s tou základnou pomáhalo. Založili takzvanou

Spací společnost, která Druufům kryla záda. Allan D. Mercant se obává komplikací."

„To nám ještě scházelo," tlumeně poznamenal Rhodan.

„Tady potíže s Allanem, a doma invaze. Přivezl Sikermann přesné údaje?"

„Všechno, co Mercant zjistil." „Jak to vypadá s počítačovým vyhodnocením události?"

„Ještě není. Bylo málo času. Mercant radši poslal Sikerman-na jako kurýra.... Co se děje?"

Bully se pohnul, aby se rozeběhl za prchajícím přítelem. Dorazil až k antigravu a vrátil se do něj.

, ^ A ^

Za chvíli je přivítalo zářivé slunce Arkon. Rhodan naskočil do ' připraveného kluzáku a křikl na pilota robota nějaké instrukce.

Tři kilometry dále přistála vlajková loď Pozemšťanů. DRU-SUS byl gigant, i když mezi ostatními loděmi Arkonu nevypadal nijak zvlášť nápadně.

Netrvalo dlouho a Rhodan se vřítel na hlavní palubu DRU-SUSU. „Kde je Sikermann?“ volal, když spatřil otevřené dveře velínu.

Vysoká, ramenatá postava plukovníka Sikermannu mu okamžitě vycházela v ústrety. Pozdravili se a Rhodan hned vyhrkl; „Chci vidět podklady o Druufech. Jaká byla cesta?“

„Díky, pane, bez problémů. Na Zalitu jsme naložili naše lidi a cestou na Arkon nás vůbec nikdo neobtěžoval. Neobjevily se ani obvyklé doprovodné lodě.“

„Allan drží slovo,“ namítl udýchaný Bully. „Co když mu nedůvěřujeme nezaslouženě?“

„To se brzy ukáže,“ předvídal Rhodan. „Sikermanne, umíte si představit, že by Druufové nedokázali Zemi najít? Zvažte přitom, že jsou na vysoké technické úrovni. Mají skvělé vědce. Dokáží podle hypersouřadnic transmiteru vypočítat souřadnice planety, na které se transmitter nachází?“

„Pane,“ odpověděl vysoký důstojník, „my bychom to dokázali určitě.“

Rhodan se pousmál.

„Pak to dokáží i jiní,“ řekl tiše. „Sikermanne, připravte DRUSUS ke startu. Kde jsou podklady?“

„Ve velínu, pane.“

O deset minut později je měl Rhodan prostudovány. Třicet minut po jeho příchodu na DRUSUS se objevilo komando ozbrojených robotů a na své zvláštní frekvenci se hlásil Atlan: „Potíže, přáteli? Zaslechl jsem cosi. Co se děje?“

Rhodan přistoupil blíž k malému monitoru. Nejistě se pousmál. „Je mi líto, že tě vyrušuji. Sikermann - znáš přece Baldura Sikermannu...?“

„Jistě.“

„Přivezl závažné informace. Druufové našli Zemi.“ „Cože...?“

„Nejdříve jen na bázi transmiteru. Mí lidé neměli čas vypo- 17

čítat pravděpodobnosti- Mohl bys to, prosím, uložit Regentovi?"

Atlan dostal základní informace a údaje. O pětáctyřicet minut později robotské komando odjelo. Mezitím měl Rhodan konečně čas pozdravit se s přáteli, kteří byli přivezeni ze Zalitu. Mutanti mu podali hlášení o příčinách smrti falešného arkonidského admirála. Gucky, který se marně pokoušel proniknout Regentovým ochranným štítem, ležel v bezvědomí na ošetřovně.

Kapitán Hubert Goriat, který si dosud v myšlenkách pohrával s představou, že by bylo možné proniknout energetickým štítem centrálního počítače pomocí fiktivního transitem, po debatě se šéfem s takovými úvahami přestal.

-Ý- ^ ^

„...za čtvrt hodiny budeš mít na DRUSUSU písemné vyhodnocení," ozval se z reproduktoru Allanův hlas. „Tady je výsledek. Můžeš se na něj zatím podívat."

„Jak to vypadá?" hlesl Rhodan.

Atlan pokrčil rameny-

„Špatně pro Zemi, a tím pádem stejně špatně pro všechny humanoidní bytosti Mléčné dráhy. Nikdo si nepřeje, aby k nám z vedlejšího Časoprostoru pronikali Druufové. Jsou příliš agresivní. Regent tvrdí, že na devadesát devět procent pravděpodobnosti Druufové znají pozici Země. Vycházel přitom z informací o přístrojích, které Druufové během vesmírných bitev ukořistili. Víc ti toho nepovím."

Rhodan se zahleděl na monitor. Atlan trpělivě čekal. Věděl, co se v nitru jeho přítele odehrává.

„Co chceš dělat, Perry?" zeptal se admirál. Rhodana tím vytrhl ze zamyšlení.

„Poletím domů a budu dávat pozor. Jinou možnost momen- 18

tálně nevidím. Říká počítač ve svém vyhodnocení, jakým způsobem se Druufové chtějí dostat do časoprostoru k nám?"

„To je neznámý faktor. Já osobně pro to mohu udělat jenom tolik, že se budu snažit udržet blokádu u trhliny mezi časoprostory. To Zemi slibuji."

Rhodan přikývl. Další slova byla zbytečná.

„Možná, že Druufové už nestačí uskutečnit své plány," uklidňoval ho Arkonidan. „Je otázkou, zda mají vůbec v úmyslu útočit proti Zemi. Měl by ses spojit se svým agentem v časoprostoru Druufů. S tím... s tím..."

„Ernstem Ellertem," pomohl mu Rhodan.

„Správně, s Ernstem Ellertem. Možná bude něco vědět."

Rhodan opět přikývl. „Děkuji ti, příteli. Teď odletím. Nezapomeň na nás. Čas strávený s tebou byl dobrý, přestože jsi mě jednou chtěl zabít."

Atlan se tiše zasmál.

„Měl bych prosbičku, Perry! Na Venuši žije děvče, které se jmenuje Marlis Genterová. Pomáhala mi, když mě honili tví lidé. Mohl bys ji pozdravovat? Pověz jí, že jsem na ni nezapomněl, ale že jsem vinou tvých překotných aktivit neměl čas ji navštívit. Vzpomínáš si přece na tu studentku kosmobiologie s přehnaným smyslem pro spravedlnost?"

Rhodan se usmál. Ano, vzpomínal si.

„Budu na to myslet. Teď už má určitě v kapse doktorát. Mám ji pozdravovat i když už bude vdanou paní?"

Atlan zaváhal, než řekl:

„Ano, i potom. Hodně štěstí, příteli. Šťastnou cestu vám všem, malý barbare!"

^ A ^

„Zaplat' Bůh," s úlevou řekl plukovník Poskanov. „Untcher pochopil! Jeho čluny se rozlétávají. Aha, dokonce jednotlivě."

Dokonce je tak mazané, že asi zakázal spojení po hypervlnách!"
Poskanov se vzpřímil. Před několika málo minutami to ještě vypadalo, jako by chtěl strčit obličej do obrazovky. Otřel

si pot z cela a dál naslouchal strukturálnímu zaměřovači svého bojového křížníku OSAGE.

To, co major Untcher pouze zaznamenal, ale na svých přístrojích nemohl vidět, se na kapacitně nesrovnatelně schopnějších přístrojích obřího křížníku ukazovalo zcela jasně a zřetelně,

-

, Typické strukturální frekvence jasně označovaly obrysy na zaměřovacím monitoru. Připomínalo to trychtýřovité květ, který jako by v mezihvězdném prostoru utrousil obr.

Bylo tudíž jasné, že se jedná o novou, náhle vznikající trhlinu mezi časoprostory. Poskanov ji sledoval bez dechu. Tohle bylo něco zcela nového. Před časem měl možnost pobývat v blízkosti staré trhliny u soustavy slunce Myrtha.

^j Tahle trhlina neměla nic společného ani s Regentem Arko-nu, ani s Velkým Impériem. Vědecký tým OSAGE už pracoval. První vyhodnocení byla předložena veliteli svazku- Když

Poskanov poznal, o co jde, okamžitě odeslal velení flotily hlášení.

Ještě zbývalo něco času pro určitá opatření.

Tři minuty po odeslání hlášení zaměřily jemné přístroje OSAGE slabý otřes prostoru. Krátké vyhodnocení prokázalo, že se jedná o kosmickou loď pozemské konstrukce. Podruhé během jednoho týdne se Poskanovovy lodě ocitly v přímém víru, vyvolaném náhlým otřesem prostoru. Jakmile se monitory uklidnily, objevily se na nich třpytivé obrysy superobřího křížníku DRUSUS.

Přiřítíl se Šílenou rychlostí a o pár vteřin později se stalo to, co Poskanov předpovídal jako samozřejmost. Kosmické lodě jako DRUSUS měly systém zaměřovačích přístrojů, kterým

jen tak něco neuniklo,. Ještě než velitel letky stíhaček stačil DRUSUS zavolat, už se hlásily přijímače.

Na velkém monitoru se objevila Rhodanova tvář. „Rhodan pro bojový křižník - kdo jste?"

„Bojový křižník OSAGE, pane, letka stíhaček číslo šestnáct, plukovník Poskanov."

„Aha, Poskanov, těší mě. Do vnějšího sektoru vás poslal maršál Freyt?"

„Ano, pane. Krátce před odletem DRUSUSU. Víte o tom, že v blízkosti Capelly vzniká trychtýřovitá prasklina meziprostoru?"

„Ano, zaměřili jsme ji před zahájením poslední transice. Informoval jste štáb?"

„Před deseti minutami. Všechno v pořádku, pane."

„Výborně. S okamžitou platností podléháte přímému velení generála Deringhousea. Vaší základnou je Pluto. Pokud by tamější základna měla být zničena, podle katastrofického plánu Kolumbus se stáhnete k oběžné dráze Saturnu a vyčkáte mých rozkazů. Čekajte na další instrukce a vyšlete krátký impuls, pokud by se z trychtýře vynořily nějaké lodě."

Obrazové spojení se zhoršilo, DRUSUS se rychle vzdaloval.

Plukovník Poskanov byl zdrcen. Katastrofický plán Kolumbus? To by znamenalo prozrazení pozice Země. Spěšně křikl do mikrofону: „Pane, čeká nás arkonidský útok?"

„Nesmysl, Atlan je na naší straně. To, co vidíte na monitorech, je dílem Druufů. Připravte se, že nás doslova zaplaví spoustou nejrůznějších lodí. Naši jedinou šancí je, že unikneme jejich pozornosti. Trychtýřovitý jev poblíž Capelly dokazuje, že se i matematici Druufů mohou plést. Spletli se o dvaadvacet světelných let. S okamžitou platností se nesmějí používat vysílačky. Pokud bude nutno cokoliv vysílat, pak jen na nejnižší výkon a v co nejkratší podobě."

Pak už se Rhodanova tvář úplně rozplynula.

^ A ^

Rozhodující porada mezi důstojníky flotily ^ Sluneční rozvědkou se konala uprostřed května 2044 v bunkru hlavního velitelství.

Obrovitá podzemní zařízení byla vytvořena výhradně pro případ plánu Kolumbus. Výkonné středisko, které tak vyrostlo, tvořilo nervové centrum Sluneční říše, o kterém admirál Atlan ironicky tvrdil, že je to hnízdo za bukem.

Perry Rhodan a vedoucí osobnosti Sluneční říše však byli jiného názoru.

, Dávno připravované plány, vytvořené už před lety nejlepšími vědci a strategy Země, se během necelých dvou hodin staly vysoce aktuálními. Nebýt těchto příprav, mladá Sluneční říše by se topila v chaosu a zmatku.

Okamžitě po Rhodanově příchodu vstoupily v platnost zákony stanného práva. Centrální počítače pracovaly na plné obrátky. Mírová výroba byla během půl hodiny rapidně omezena a na radu přícházel materiál a polotovary, umístěné ve speciálních skladech.

Nikdo v Americe, Evropě, Asii, Austrálii a na obydlených pozemských pólech nepotřeboval zvláštní instrukce pro to, co má v téhle chvíli začít dělat. Každému to bylo jasné. Obrovská práce posledních desetiletí se vyplatila. Ve stejnou dobu probíhalo povolávání vesmírných záložníků. Velké transportéry vozily mužstva na místa určení.

Nikdy předtím na Zemi neprobíhala tak velká a dokonale připravená mobilizace.

Země byla silná, obrovsky silná co do kvality malých a menších jednotek. V tomto ohledu na tom byla Země lip než Arkon, jenom s tím rozdílem, že na Zemi se nevyrábělo tak rychle a tolik obřích křižníků.

Stavba 500metrového bojového křižníků trvala celé roky.

Výstavba superobřího křižníků imperiální třídy probíhala i přes všechna racionální opatření nejméně 12 let.

Rhodan, který byl o pozemské výrobě velmi dobře informován, proto věděl, kde leží hranice jeho moci. Bezpočet malých lodí mohl nepříteli způsobit velké, ale nikdy ne rozhodující ztráty.

Chyběly těžké a velmi těžké zbraně. Scházely obří nosné lodě, na jejichž palubě by mohly být rychle převezeny k cíli stíhací a průzkumné jednotky. Nové stometrové křižníky běžné třídy neměly příliš vysokou ofenzivní hodnotu. Země nikdy nejevila zájem o kolonizaci a utlačování jiných národů a planet. Proto se převážně konstruovaly a stavěly defenzivní lodě, určené k průzkumným akcím.

Tohle byly věci, o kterých se na poradě mluvilo střízlivým a věcným tónem. Nikdo nepřeceňoval vlastní síly, nikdo nepovažoval lidstvo za všemocné.

Bylo jasné, že příchod Druufů zatlačí Zemi do kouta. Rhodan si nenamlouval, že mu nyní pomůže nasazování mutantů a používání vtípu. Neuvážené kroky by vedly jen a jen ke katastrofě.

Obyvatelstvo osídlených planet bylo informováno v televizním vysílání. Pancéřové brány atomových bunkrů se otvíraly a začalo přidělování proviantu. Pět hodin po Rhodanově přistání Země připomínala pevnost bez lidí. Veškerý život se odehrával pod povrchem modré planety.

Tisíce stíhaček, bojových lodí a malých kosmických člunů dunělo k nebi. Těžké jednotky Sluneční flotily zaujímaly bojové pozice.

Všechno tohle se odehrálo ještě předtím, než z rozsvíceného chřtánu praskliny v časoprostoru vyplula první kosmická loď Druufů.

^ ^ ^.

Bylo jedenáct hodin večer. Porada ještě neskončila. První vědecká vyhodnocení o charakteristikách praskliny v Časoprostoru už byla k dispozici.

Výsledky podávaly v úděsně strážlivé formě informaci o

tom, co Čeká lidstvo. Crest, starý unavený Arkonidan, se hlásil u Rhodana.

Objevil se totiž problém, který Crest formuloval takto: „Žádným z prostředků, které máme k dispozici, nelze zjistit, jestli trychtýř v meziprostoru existuje náhodně, nebo je-li vyvolán uměle. Zkušenost nám dokazuje, že obdobné energetické objekty mají jen krátkou životnost. Ale tento trychtýř existuje už osm hodin a Druufové ho používají k příletu do našeho časoprostoru, což vede k domněnce, že ho vytvořili uměle. Připomínám v této souvislosti naše Čočková pole; Možná, že jejich vědci objevili podobný princip."

Od této chvíle se diskutovalo o energetických trychtýřích. „S jedním trychtýřem si poradíme, ale jestli jich bude víc, tak jsme nahraný!" tvrdil Bully. „To by znamenalo zánik planety Země. Já osobně si myslím, že musíme zavolat Atlanovi, aby nám přiletěl na pomoc."

Maršál Freyt zalapal po dechu. Podobně se vedlo i ostatním, jenom Perry Rhodan suše opáčil: „Zavolat Atlanovi? To je dobrý nápad, ale použijeme ho jen jako tu zcela nejposlednější možnost. Pokud má Atlan pomáhat, musí poslat loď. To by znamenalo, že by musel oznámit galaktické souřadnice Země. Od té chvíle by je znaly všechny inteligentní bytosti Galaxie. Naše hra na schovávanou by skončila."

„Jednou stejně budeme muset začít hrát otevřenou hru," namítl Mercant.

„Jistě, jednoho dne ano! Ale já mám v úmyslu zůstat inkognito pokud možno co nejdéle. Jsme ještě příliš slabí, abychom mohli sehrát velkou galaktickou hru s vyhlídkami na úspěch... Dobrá, Mercante, pošlete mi sem Johna Marshalla."

Šéf rozvědky sražil čelo. V tomto případě nedával mutantům moc velké šance. , '

Když vstal, stalo se něco, nač v hlavním stanu už několik hodin čekali. Jeden z monitorů se-rozzářil, a pak se na něm objevila tvář majora Abucota.

„Spojová centrála rozvědky," identifikoval se. „Pane, právě jsme dešifrovali krátké vysílání jedné z předsunutých hlídek. V zaměřeném trychtýři se objevují první lodě Druufů. Plukovník Poskanov jich zatím napočítal na pět set. A bude jich stále víc. Soudě podle jeho údajů, žádná z lodí není kratší dvou set metrů. Takže půjde o silné jednotky."

Maršál Freyt si přejel ukazováčkem přes krk. Reginald Bull ukázal mravivý úsměv.

„Díky," přerušil Rhodan tíživé ticho. „Zavolejte mi, jakmile dostanete další zprávy. Ale nevolejte kvůli každické lodi. Vždycky když jich napočítáte další stovku."

Abucot zrušil spojení. Porozuměl.

„To je dobrý," ironicky zabručel Bull. „Sto a víc lodí, co? S kolika druufskejma jednotkama vlastně počítáš?"

„Podle zkušeností z blokádních bojů asi tak s pěti tisíci loďmi prvního útoku. Pokud bychom je odrazili, vrátí se s deseti tisíci."

Maršál Freyt se posadil. Rhodan se vydal na obvyklou procházku kolem monitorů. Přitom sotva slyšitelně poznamenal:

„Všechno závisí na tom, jestli nás najdou nebo ne. Prozatím budou soustavu slunce Capella považovat za nás. Mercante, přivolejte konečně Marshalla a připravte jednotku zvláštního nasazení. Mám nápad."

Bull jenom zafuněl.

Šéf rozvědky odcházel. Než však dorazil k výtahu, Rhodan se ho zeptal: „Základna na Hádésu se Ještě neohlásila?"

Mercant zavrtěl hlavou.

„Ne. Rychlý křižník NIPPON už stojí před arkonidskou blo-

kádou. Transmitterové spojení -s Hádésem je perfektní. Každou chvíli čekám informace." ...*,.,,
„Nesmíte je nechat odvysílat. Ví o tom kapitán lodí?" „Samozřejmě, pane. Major Matsuro v případě potřeby vyletí z hyperprostoru nedaleko Země. Jsme na to připravení..." Rhodan se zadíval na šéfa rozvědky. Mel starosti. Nyní všechno záleželo na tom, aby neudělali chybu.

^ ^ ^

STAR OF TERRA, starší nákladní loď, přestavená na bojový křižník, odstartovala podle plánu 16. května Ve 14.32 standardního času z kosmodromu na hlavní planetě soustavy slunce Vega.

STAR OF TERRA létala už několik roků mezi planetární soustavou obřího slunce Vega a Sluncem, a sloužila přitom jako dopravní letoun, protože obchodní i osobní styky mezi Pozemšťany a Ferrony sílily.

Velitelem byl kapitán Caři Lister, bývalý galaktonaut flotily. Lister platil za pracovitého, rozhodného a příjemného muže. Protože si stejně žoviálně popovídal s pasažéry jako s posádkou, byl velmi oblíbený.

Listerova vojenská kariéra se zrodila pod špatnou hvězdou. Nikdy se mu nepodařilo získat náklonnost nadřízených. Mezi kamarády byl považován za chronického smolaře, kterému se v rozhodujících chvílích nedařilo ani to, co by za normálních okolností zvládl ve spaní. A tak Lister raději odešel z vesmírné flotily a věnoval se práci na dopravních lodích.

Už šest let nic nezpackal. Lister měl tedy důvod se domnívat, že smolnou šňůru přetrhl.

Ale bylo už jeho osudem, že na dávno zapomenutou sérii nešťastných rozhodnutí navázal opět ve chvíli, kdy se měl raději podřídit předpisům.

Lister poobědval v jídelně I. třídy s pasažéry. Rozdával Šarm a úsměvy a pak jednomu mladému muži dovolil, aby se set podívat do strojovny. Byl zkrátka milý a rozšafný.

O Čtvrt hodiny později STAR OF TERRA zahájila přípravu transice. Lister překonával vzdálenost 27 světelných let k Zemi zásadně jen jedním hyperskokem. Nerad vystavoval své pasažéry transitnímu šoku dvakrát.

V tomto směru by snad bylo všechno v pořádku, kdyby Caři Lister nenařídil transici právě ve chvíli, kdy hyperstanice Země v Terranii odvysílala varovnou zprávu pro všechny lodě

Pozemšťanů.

A tak se stalo, že když se kapitán Lister vynořil sedm světelných hodin od Pluta, vysílání Země už skončilo a on z něj neslyšel ani slovo. Míra kapitánovy smůly se završila ve chvíli, kdy se rozhodl

hypervysílačkou ohlásit svůj přílet. Ve stejném okamžiku totiž vylétly z trychtýře meziprostoru první lodě Druufů.

Odvysílal dlouhý nekrácený text, ve kterém vysvětloval, že ferronský vládce leží na smrtelné posteli. Lister považoval tuto záležitost za novinku, kterou musí zešířka a důsledně popsat.

Svůj text odvysílal silnými impulzy. Tak se stalo, že jeho hypervysílání proletělo kolem Země dál až k soustavě Capella.

Když už vysílal dvacet vteřin, na kontrolním monitoru dopravní lodi se objevila tvář cizího důstojníka, který ječel: „Vy jste snad zešíleli! Okamžitě přestaňte vysílat! Vypněte to, blázni! Nastal případ Kolumbus. Postavím vás před válečný soud.

Už ani slovo!"

A spojení bylo zrušeno.

Kapitán Lister zbledl jako stěna. Sevřel paži svého spojaře. Oba pochopitelně věděli, co znamená případ Kolumbus.

„Proboha," hlesl spojař, „Pane, Terrania určité vysílala varování."

„To jsme byli zrovna v hyperprostoru," tiše odpověděl Lis-27

kádou. Transmitterové spojení s Hádésem je perfektní. Každou chvíli čekám informace."

„Nesmíte je nechat odvysílat. Ví o tom kapitán lodi?" „Samozřejmě, pane. Major Matsuro v případě potřeby vyletí z hyperprostoru nedaleko Země. Jsme na to připraveni..." Rhodan se zadíval na šéfa rozvědky. Měl starosti. Nyní všechno záleželo na tom, aby neudělali chybu.

^ _*, ^

STAR OP TERRA, starší nákladní loď, přestavěná na bojový křižník, odstartovala podle plánu 16. května ve 14.32 standardního času z kosmodromu na hlavní planetě soustavy slunce Vega.

STAR OF TERRA létala už několik roku mezi planetární soustavou obřího slunce Vega a Sluncem, a sloužila přitom jako dopravní letoun, protože obchodní i osobní styky mezi Pozemšťany a Ferrony sílily.

Velitelem byl kapitán Caři Lister, bývalý galaktonaut flotily. Lister platil za pracovitého, rozhodného a příjemného muže. Protože si stejně žoviálně popovídal s pasažéry jako s posádkou, byl velmi oblíbený.

Listerova vojenská kariéra se zrodila pod špatnou hvězdou. Nikdy se mu nepodařilo získat náklonnost nadřízených. Mezi kamarády byl považován za chronického smolaře, kterému se v rozhodujících chvílích nedařilo ani to, co by za normálních okolností zvládl ve spaní. A tak Lister raději odešel z vesmírné flotily a věnoval se práci na dopravních lodích.

Už šest let nic nezpackal. Lister měl tedy důvod se domnívat, že smolnou šňůru přetrhl.

Ale bylo už jeho osudem, že na dávno zapomenutou sérii nešťastných rozhodnutí navázal opět ve chvíli, kdy se měl raději podřídit předpisům.

Lister poobědval v jídelně I. třídy s pasažéry. Rozdával Šarm a úsměvy a pak jednomu mladému muži dovolil, aby se šel podívat do strojovny. Byl zkrátka milý a rozšafný.

O Čtvrt hodiny později STAR OF TERRA zahájila přípravu transice. Lister překonával vzdálenost 27 světelných let k Zemi zásadně jen jedním hyperskokem. Nerad vystavoval své pasažéry transitnímu šoku dvakrát.

V tomto směru by snad bylo všechno v pořádku, kdyby Caři Lister nenařídil transici právě ve chvíli, kdy hyperstanice Země v Terranii odvysílala varovnou zprávu pro všechny lodě

Pozemšťanů.

A tak se stalo. Že když se kapitán Lister vynořil sedm světelných hodin od Pluta, vysílání Země už skončilo a on z něj

neslyšel ani slovo. Míra kapitánovy smůly se završila ve chvíli, kdy se rozhodl

hypervysílačkou ohlásit svůj přilet. Ve stejném okamžiku touž vylétly z trychtýře meziprostoru první lodě Druufů.

Odvysílal dlouhý nekrácený text, ve kterém vysvětloval, že ferronský vládce leží na smrtelné posteli- Lister považoval tuto záležitost za novinku, kterou musí zešířka a důsledně popsat.

Svůj text odvysílal silnými impulzy. Tak se stalo, že jeho hypervysílání proletělo kolem Země dál až k soustavě Capella.

Když už vysílal dvacet vteřin, na kontrolním monitoru dopravní lodi se objevila tvář cizího důstojníka, který ječel: „Vy jste snad zešíleli! Okamžitě přestaňte vysílat! Vypněte to, blázni! Nastal případ Kolumbus. Postavím vás před válečný soud.

Už ani slovo!"

A spojení bylo zrušeno.

Kapitán Lister zbledl jako stená. Sevřel paži svého spojaře. Oba pochopitelně věděli, co znamená případ Kolumbus.

„Proboha," hlesl spojař. „Pane, Terrania určité vysílala varování."

»To jsme byli zrovna v hyperprostoru," tiše odpověděl Lis-27

ter. Chápal, co se přihodilo. A už taky věděl, že nebezpečí přichází ze soustavy Capella. Bez dalšího slova se obrátil. Pomalu, s jistotou náměsíčníka, mířil k východu.

Když dorazil do své kajuty, ztěžka padl na pohovku a chytil se za hlavu. Bolela ho jako střep a uvnitř se neustále opakovala vzrušená slova: „Šilenci..., případ Kolumbus... válečný soud..." Přitiskl si pěsti k očím a proklínal den, kdy poprvé položil nohu na Široké schodiště Vesmírné akademie.

^ ^ ^

Jenom málo lidí by chápalo funkci tohoto cizího přístroje. Neustále chrllil cizokrajné znaky. Uvnitř se sice nijak nelišil od počítačů, jaké stvořili lidé, ale uvažoval v dimenzích jiné matematiky.

Narudlé, šeré světlo místnosti se odráželo v očích cizí bytostí. Stála tise a bez hnutí před přístrojem, dokud se neukázaly poslední znaky.

Ultravysoký hvízdavý tón by lidé neslyšela ale Druuf ano: Pomalým pohybem vypnul počítač.

Pak třímetrový gigant oddusl k otevřeným dveřím. Vstoupil do místnosti s obrovitými oválnými monitory. Řada tmavých hlav s trojúhelníkovitými ústy bez rtů a fluoreskujícíma očima se k němu otočila.

Byla to groteskní scéna. Člověk by neslyšel ani slovo, a Druufové mezi sebou přece rozmlouvali.

„Němý“ rozhovor mezi důstojníky a Šéfmatematikem válcovité bojové lodi proběhl asi Šestnáct minut po vstupu cizího hypervysílání. Víc Času Druufové na jeho zaměření nepotřebovali.

Rozběhly se další počítače. Na kulovité projekční ploše se objevily hvězdy vesmírného sektoru, obklopujícího trychtýř.' Druufova překvapivě jemná ruka s tenkými prsty ukázala na

místo, kde se střetly Čtyři zaměřovači linie. V tom místě bylo vidět malou žlutou hvězdu.

Hluboké dunění strojů sílilo. Lod' zrychlila. Zároveň byly odvysílány první informace. Další jednotka pěti set lodí, která vyplula z trychtýře, už měnila směr letu. Na obrazovkách vlajkové lodi se leskla hlava jednoho z Druufů.

Ríkal toto: „Výsledek zaměření. Podívejte se na něj a podejte informace. Budu následovat, pokud výsledek dopadne pozitivně.“

Pak to přišlo.

Pět set velkých bojových lodí zmizelo. Zdálo by se, že zmizely v hyperprostoru, protože lodě Pozemšťanů se uměly na velké vzdálenosti pohybovat jedině tak. Druufové však letěli. Letěli normálním prostorem násobkem rychlostí světla, takže na palubách jejich lodí nedošlo k žádné dematerializaci, při které by posádka ztrácela vědomí a tělesnou existenci.

Letěli mnohatisícernásobnou rychlostí světla k bodu, ze kterého přišlo zaměřené vysílání. Toto zaměření bylo přesné, bez pochyb! Otázkou však zůstávalo, jestli zaměřilo lod' hledaných Pozemšťanů, anebo jestli to bylo náhodné vysílání z paluby neznámé civilizace.

Takže se nejdříve chtěli podívat, co se to v blízkosti cizí hvězdy vlastně děje. Druufové navíc nechtěli uvěřit. Že by tak silná a schopná civilizace Pozemšťanů mohla vyrůst kdesi pod slabým světlem maličké hvězdy.

Vlajková lod' flotily Druufů mířila k mocnému slunci Capella, ale na jeho planetách nenašla žádný život.

Proto byl vydán rozkaz, aby se lodě shromáždily. Dva tisíce lodí, každou hodinou posilované o dalších pět set jednotek, se soustřeďovalo v blízkosti sluneční soustavy Capella. Velící Druuf si pohrával s myšlenkou, Že budou muset prozkoumat všechny planety v okolí pěti set světelných let. Doufal, že o vyšší hodnotu se matematici nemohli splést.

Nakonec se však rozhodl počkat na výsledek šetření. Mel? čas, spoustu Času!

Počítali hodně a počítali dobře, ale nepočítali s houževnatostí Pozemšťanů...

Velitel Druufů netušil, že jeho lodi byly už dávno záměra* ny. Ale i kdyby to věděl, bylo by mu to relativně lhostejné.

Rozhodnout mohla stejně jenom síla a počet lodí a tenhle faktor mel na své straně.

Vyzbrojil se trpělivostí. Z uměle vytvořeného trychtýře vy-plouvala jedna letka za druhou. Druufové nechtěli nic riskovat. Koneckonců čas v tomhle časoprostoru ubíhal dvakrát rychleji než ten jejich. To znamenalo, že loď Druufů nebudou manévrovat tak dobře jako zdejší loď. Tuhle nevýhodu bylo nutno vyrovnat pomocí nasazení mnoha těžkých lodí a těch nejsilnějších zbraní.

Tahle taktika se u blokádové fronty osvědčila. Spočívala v tom, že bylo zapotřebí vázat silnou arkonidskou flotilu u staré praskliny v časoprostoru, zvítězit nad Pozemšťany a. pak vytvořit další překvapivou válečnou frontu v týlu Arkonu.

Vrchní velitel flotily Druufů nechápal, proč by se mu jeho záměr neměl podařit.

^^^

Poručík Aluf Tehéte, kapitán 586. stíhací letky, patřil k prvním důstojníkům pozemské flotily, kteří ve svých rychlých stíhačkách pronikli do rojnice druufských lodí.

Tehéteho loď nebyla delší než patnáct metrů a připomínala projektil o průměru jednoho a půl metru. Měla zabudované těžké impulzní dělo. Když takové monstrum vypálilo, pilot měl pocit, že se sedačka pod ním rozpadá na prach.

Obranné Štůty byly mizerné, ale ještě skromnější bylo mís

to, které konstruktéři tohoto vesmírného sršně ponechali pilotovi.

Přesto byli se svou prací spokojeni - většinou spokojenější než muži, kteří sloužili na velké lodi. Viděli a slyšeli, co se kolem nich děje, jen málokdy museli poslouchat velení a bylo na jejich zodpovědnosti, zda zahájí palbu či ne.

Tehéte svedl letku do útočného tvaru.

První konflikt v bitvě o Zemi se odehrál výhradně mezi stíhačkami Pozemšťanů a druufskými průzkumnými loděmi. Do bojů nezasáhla ani jedna těžká loď Sluneční flotily. Všechno se odehrálo příliš rychle.

Bleskurychlé stíhačky zaznamenaly svůj první překvapivý úspěch. Protože měly k dispozici děla, která se zabudovávala do pětisetmetrových křižníků, způsobovaly atomární orkán, který ničil útočící jednotky Druufů z 85 procent.

Poručík Tehéte vzpomínal na rozlehlé stepi své východoafrické domoviny, když pokládal ruku na spínač odpalu zbraní.

Na třiceticentimetrovém monitoru automatického zaměřovače se objevily ostře ohraničené obrysy dlouhé doutníkovité lodi. Tím bylo samo o sobě jednoznačně dáno, že se nejedná o loď Pozemšťanů.

Aluf Tehéte si podle dalších charakteristik ověřoval, že skutečně jde o Druufy. Doutníková loď letěla jen poloviční rychlostí světla. Tím pádem tedy souhlasily informace o rozdílu ve vlastních Časech jedna ku dvěma.

Vyšší rychlost Pozemšťanů znamenala značnou výhodu. Ještě důležitější však byly mizivé rozměry stíhaček. V nekonečném mezihvězdném prostoru se stávaly takřka nerozpoznatelnými.

Tak zůstal na cílovém kurzu, až automatika oznámila vzdálenost tří tisíc kilometrů.

To představovalo oblíbenou vzdálenost pro střelbu stíhaček,

protože malý Člun byl ještě v relativním bezpečí a pravděpodobnost zasažení protivníka velká,

Tehéte zmáčkl odpal a hned pocítil, jak to s jeho lodí zacloumalo. Před kajutou se rozzářilo nebe, vytvořil se ohnivý míč,

ze kterého vyšlehl asi deset metrů dlouhý a jako stehno silný paprsek.

Oslněný kapitán strhl kurz své stíhačky. Byl totiž téměř stejné rychlý jako jeho zbraňový paprsek, takže nemohl letět dál proti cíli palby.

Když Tehéte prosvíštěl necelých deset tisíc kilometrů vysoko nad lodí Druufů, vznikalo pod ním malé, namodralé zářící umělé slunce. Energetické zaměřovače hlásily rozpoutání

značných energetických sil. Mladý Pozemšťan si uvědomil, že si může zapsat první sestřel téhle války.

Vykřikl radostí a hned nato se podobné jásavé výkřiky ozývaly na všech hyperfrekvencích.

Piloti stíhaček byli ještě příliš mladí a nezkušení, aby své první úspěchy přijali s chladnou hlavou a tise. Potřebovati být

uznávání, potřebovali slyšet přívětivá slova a pochvalu nadřízeného.

Ječeli jako malí kluci a bojovali s takovým elánem, až silný letecký svazek Druufů málem úplně zničili.

Přitom se stala nepříjemná věc: křižník Pozemšťanů, který se nečekaně vynořil z hyperprostoru, byl překvapivě zasažen silným energetickým paprskem jedné ze stíhaček natolik vážně, že měl vyřazeny tři pohonné agregáty a ve strojně vypukl požár.

Velitelem tohoto křižníku byl major Matsuro, který se právě vracel od blokádní flotily s informacemi.

Později už nebylo možné zjistit, který z pilotů stíhaček vypálil osudnou ránu. Křižník NIPPON se sunul prostorem s doutnajícími pohonnými tryskami. Matsuro se zprvu neodváž-

žil odvyšlat volání o pomoc, když vtom mu vyšel vstříc samotný Rhodan.

Na všech kosmických lodích Sluneční flotily, počínaje mocnými superobřímí křižníky až po tu nejmenší stíhačku, se rozzářily monitory. Rhodan vysílal na sběrné frekvenci.

„Hovoří k vám Perry Rhodan. Pozor, všem: s okamžitou platností ruším zákaz používání spojových hypervin. Každý může mluvit jak chce. Dodržujte domluvené frekvence, abyste se vzájemně nepřekrývali. Jsme definitivně objeveni. Připravte se na boj s otevřeným hledím. Naše dlouhá hra na schovávanou končí.“

Major Matsuro počkal, až odezní všechny následující důležité informace, a pak zavolal palubu DRUSUSU. Spojení bylo okamžité.

„Křižník NIPPON, velitel major Matsuro,“ hlásil se. „Právě se vracím od blokádní fronty, pane, ale nějaký pološílený pilot stíhačky poničil naši strojovnu. Požár ve strojovně byl uhašen, ale centrála je téměř nepoužitelná. Máte pro mne instrukce, pane?“

Rhodan okamžitě zareagoval: „Přestaňte mluvit. Vypusťte záchrannou Gazelu a přileťte na Její palubu sem na DRUSUS. My vás sem navedeme. Velení NIPPONU převezme váš první důstojník. Ať pomalu letí k základně na Plutu. Je to možné?“

Matsuro se ohlédl na svého šéfinženýra a ten přitakal.

„Ano, pane, zbylé agregáty to ještě svedou. Ovšem nemůžeme říct, jestli s tím dokážeme přistát.“

„Dobrá, základnu na Plutu budeme informovat. Čekám na vás. Připravte si hlášení o stavu blokády. Tak bych rád věděl, jaké škody způsobila ta stíhačka. Kam byl NIPPON zasažen?“

„Doprostřed, těsně nad střed. Impulzní paprsek prořízl

ochranný energetický štít, rozpálil pancéřování a zbytek termoenergie předal řídicí centrále." •

Matsuro se podivil spokojenému kývnutí svého nejvyššího Šéfa. Přirozené, že Rhodan chtěl vědět, jak silné jsou jeho stíhačky. Tato informace mu patrně za jeden křižník této třídy stála.

„Cukej, to mi stačí. Neztrácejte Čas a leťte sem. Máte přece důležité zprávy nebo ne?“

„Jistě, pane! Jinak bych se nevrátil.“

^ A ^

Major Nako Matsuro si mezi nejvyššími důstojníky připadal ztraceně. Ve velínu superobřího křižníku byl i maršál Allan D.

-Mercant. Vypadalo to, že Štáb horečně plánuje něco, o Čem byl informován jenom malý okruh zasvěcených.

Matsurova zpráva byla mezitím vyhodnocena. Podařilo se

mu spojit se základnou na Hádésu. V krátkosti ještě informoval:

• „Ano, pane, dostali jsme nezkreslené zprávy. Kapitán Rous oznamuje, že se Druufům podařilo vytvořit umělou prasklinu v meziprostoru. Nás kosmický agent Ernst Ellert se patrně dostal do potíží. Sděloval Rousovi, že zvolna ztrácí moc nad psychikou Druufa Onot, v jehož tele se nachází Ellertova bloudivá duše. Onot byl Velkou Radou Druufů obviněn, že

není zcela bez viny na zničení podzemní počítačové centrály.“

„Maji pravdu,“ suše konstatoval Rhodan. „Pokračujte, Matsuro!“

„To by bylo v podstatě všechno, pane. Ernst Ellert se nadále ukrývá v Onotově těle. Kapitán Rous čeká značné nepříjemnosti“

„A co míníte tou mamutí vesmírnou stanicí v blízkosti dvojhvězdy Siamed?“ zjišťoval Mercant.

„Toto sdělení jsem dostal během přistávacího manévru, pane. Ellert sděloval přes Rouse, že Druufové vybudovali jakési mamutí zařízení. Tato vesmírná stanice vznikla výhradně k účelům vytvoření trychtýřovitě praskliny v časoprostoru.“

Víc už toho Matsuro při nejlepší vůli nevěděl. Byl propuštěn. Vyškolená posádka těžce poškozeného křižníku byla naložena a odvezena na měsíční základnu.

Už sedm hodin po rozmluvě s Rhodanem startoval ke zkušebnímu letu.

^ A ^

Těchto sedm hodin se v obranných plánech hlavního velení Sluneční říše stalo rozhodujícími. Zaprvé u DRUSUSU zastavil křižník CALIFORNIA, Jemuž velel plukovník Julian Tiffior, a zadruhé vydal velitel Druufů určité rozkazy.

Když Matsuro odstartoval ke zkušebnímu letu, přišel na palubu DRUSUSU plukovník Tiffior a povolal Johna Marshalla s jednotkou mutantů. Ve stejné době vylétaly z úkrytů v hyperprostoru první lodě Druufů. ...

Tentokrát nedošlo k soubojům, kde by na straně Pozemšťanů stála výhoda překvapení.

Těžký křižník CATTANO explodoval pod palbou čtyř lodí nepřítele. CATTANO byl první lodí Sluneční flotily, která byla zničena v bitvě o Zemi.

K velkému překvapení pilotů stíhaček nasadili útočníci zbraň, která by velkým lodím neublížila - jednalo se o termické jehlové paprsky ve vějířovité palbě, kde nastávala vysoká pravděpodobnost zásahu. Pro maličké stíhačky se tato palba stala osudnou.

Poručík Aluf Tehéte do takového vějíře vlétl. Ani jemu ani dalším jedenácti pilotům 586. letky se už nepodařilo nahlásit nové sestřely. Všechna dvanáct stíhaček explodovalo v soustředěné palbě nepřítele.

Bojový křižník OSAGE pod velením plukovníka Poskanova unikl záhubě na poslední chvíli.

^ Dvě hodiny po prvním velkém útoku se situace vyjasnila. Zhruba dva tisíce druufských lodí zaútočilo v první vlně, ale z trychtýře mezitím proudily další a další jednotky.

Po třech hodinách Perry Rhodan věděl, že Zemi svými omezenými prostředky nezachrání. První lodě Druufů už útočily proti základně na Plutu.

Zároveň musel přemýšlet, zda nepřítel někde nablízku neotevře další trychtýřovitou prasklinu mezi časoprostory.

Plukovník Poskanov hlásil ztrátu jedenácti křižníků. Piloti lodí dostávali povolení k akcím na vlastní pěst, protože nebylo možné bojovat koordinovaně.

Bojová zóna se mezitím stále více zužovala. Nepřítel se ze všech stran blížil k Zemi...

Pět hodin po zahájení druufské invaze poprvé zakročili i pozemští superobři. Byli to 1500metroví giganti HANNIBAL, ;.

GENERÁL POUNDER, BARBAROSSA, WEUJNGTON a] ALEXANDER.

Pouze DRUSUS a starší TITAN zůstali, aby jim kryli záda. Druufové se nikdy předtím nesetkali s takovou soustředěnou silou. Znali obry imperiální třídy, ale to bylo dřív a jednalo se o roboty řízené křižníky Arkonu. Za zbraněmi pozemských lodí stáli vysoce kvalifikovaní muži.

A tak se podařilo Druufy zaskočit a na určitou dobu dokonce zahnat.

Generál Deringhouse pak zavolal vlajkovou loď. Jeho úzká, o únavě svědčící tvář, se objevila na monitoru. Dívala se přímo na Rhodana.

„Pane, podle mého odhadu padne Pluto během třiceti minut. Už nemohu déle riskovat a ponechávat velké křižníky v první linii. Pane, co budeme dělat?“

Rhodan vydal okamžitý rozkaz ke stažení lodí a návratu. Pluto bylo evakuováno a obranné zařízení přenecháno pod kontrolou robotů. Vnější ochranná seskupení se přesunula k Saturnu.

Rhodan počkal, až budou zjištěny všechny ztráty. Když si poslechl čísla, otočil se ke kruhu štábních důstojníků:

„Pánové, bylo dosaženo kritického bodu. Jestli budeme čekat ještě déle, už nestačíme požádat Atlana o pomoc. Máte[^] nějaké oprávněné námitky, proč neodvysílat nouzové volání?“

„Já bych to udělal už před čtyřiaadvaceti hodinama," klidně namítl Reginald Bull. „Máme děsivý ztráty. Skutečnost, že jsme sestřelili víc než dva tisíce Druufů, nám moc nepomůže. Nikdo nic nenamítá!“

Rhodan mlčky přešel ke spojové centrále. Tohle byly nejdůležitější okamžiky existence lidstva. Perry Rhodan, první Administrátor Sluneční říše, se rozhodl, že dosud všemi prostředky utajovanou pozici Země prozradí.

Po čtyřech minutách měl spojení s Atlanem. Atlanova tvář se na monitorech objevila zcela zřetelně a plasticky. Vzdálenost 32 000 světelných let přitom nehrála žádnou roli.

„Takže už?“ vážně se zeptal Arkonidan. „Pozoruju ten útok už pět hodin. U Capelly mám pět robotských křižníků. Chceš mou pomoc? Pokud ano, pak zvaž, že se nebudu moci držet svého slibu příliš dlouho.“

„Prosím Velké Impérium o pomoc," odpověděl Rhodan. Atlane, útočí na nás asi osm tisíc druufských lodí. Udržím Je možná ještě Čtyřiaadvacet hodin, pak ale dostanou Mars, Zemi i Venuši.“

;

„Jsem připraven. Zdá se mi, že Druufové chtějí všemi prostředky udržet arkonidskou flotilu u praskliny. Pošlu ti všech-

no, co tam budu moci postrádat. Flotila dorazí asi za deset až dvanáct hodin. Platí ještě všechny poznávací signály?"

„Bez výjimky. Budu informovat kapitány Pozemšťanů." Když

Arkonidan zrušil spojení, Rhodan ještě pořád seděl před velkou obrazovkou. Měl pocit, že v zátylku cítí pohledy štábních, důstojníků.

^ ^ ^

Allan D. Mercant, šéf Sluneční rozvědky, zahájil poradu ve 13.30 standardního času ve velké jídelně mužstva lehkého křižníku CALIFORNIA.

Přítomni byli všichni Členové posádky lodi a specialisté z -jednotky mutantů. Perry Rhodan zatím ještě nedorazil. Všude kolem sluneční soustavy Pozemšťanů zuřily boje. Mercant shrnul: „Události prokazují, že vy, dámy a pánové, nejste navzdory svým parapsychickým silám schopni ohrozit útočníka. Tři z vás umějí teleportačně transponovat bomby, ale na příkladu myšoba Guckyho se ukázalo, že při takové akci riskuje krk víc než je zdrávo - u své třetí bomby málem zahynul, protože minul cíl."

„Ten Druuf zrychlil, zatímco jsem se soustřeďoval," ozvalo se z kouta místnosti. „Skočil jsem pak vedle, no. Ještě nikdy se mí to nestalo."

„Bude se to stávat pořád dokola. Proto radši přenechte bitvu křižníkům."

Mercant se zarazil a pozdravil právě vstupujícího Administrátora. Perry Rhodan poděkoval. Nad hlavou se mu vznášel

Harno, podivuhodná kulovitá bytost. „Jste hotovi? Marshale, myslíte, že to dokážete?" „Jasně, pane. Zkusíme to. Chápu, že telepati a lidé mého

ražení sotva co dokáží v otevřeném boji."

„Totéž před léty tvrdil jeden moudrý muž," poznamenal Rhodan. „Jeho jméno je Allan. Mimochodem - požádal jsem ho o pomoc. Přesto chci zkusit všechno, co máme k dispozici. DRU SUŠ uhne za patnáct minut z bojové formace, plukovník Tiffior jej bude následovat s CALIFORNIÍ. Já vám na vypočítaném místě vybuduji čočkové pole, pomocí kterého starým známým způsobem proniknete do časoprostoru Druufů. Navažte kontakt se základnou na Hádésu. Gucky se může pokusit spojit s Ernstem Ellertem. Zdá se, že má nějaké problémy. Pronikněte do soustavy slunce Siamed a zjistěte, zda existuje vesmírná stanice, o které nás informoval Rous. Pokud skutečně nějakým způsobem ovlivňuje vytváření trychtýřů v meziprostoru, pak učiňte, co uznáte za vhodné. Tiffior a vy, Marshalle, budete pracovat bok po boku. Každopádně

budete muset zničit tu vesmírnou stanici. Nacházíme se ve velmi složité situaci. Nechci ještě říci, že

v zoufalé, ale to se brzy může změnit..." Rhodan zmlkl.

Zamyšleně si prohlížel své mutanty-

„My všichni jsme lidé, všichni máme jeden společný domov, kterému říkáme prostě Země. Gucky a Harno patří k nám. Jiné bytosti z vesmíru pro nás nejsou. Žádné příšery nebo monstra, pokud jsou upřímné a humánní. Nikdo nemůže za to, jak vypadá!"

„Díky," zapištěl Gucky a vycenil hlodáky.

„Nikdo se tě na nic neptal, prcku," ohradil se žertem Rhodan a pokračoval: „Měli byste vědět, že jdete do velice těžké akce. Pokud ji zvládnete, zastaví se Druufům přísun. Tím bychom mohli mít zpola vyhráno. Zničte tajuplnou stanici! Tohle je válka! Někaké otázky?"

Rhodan pohlédl na hodinky. Marshall zjišťoval, co bude dělat

Harno.

„Harno zůstane tady," rozhodl Rhodan. „Nutně potřebuji

jeho nadání, abych mohl správně nastavit fiktivní transmitter DRUSUSU. *Zaútočím* s ním proti vlajkovým lodím Dmutu." Potom se Šéf Sluneční říše vrátil na vlajkovou loď a o pět minut později se stometrová CALIFORNIA uvolnila, rozletěla se a připravovala transici. Byla jedinou lodí Sluneční flotily, která disponovala projektorem čočkového pole, což bylo zařízení, pomocí něžž bylo možné proniknout do sousedního Časoprostoru. Když skočila do hyperprostoru, byla vzdálena asi dvě světelné hodiny od míst, kde bojovala soustředěná arkonidská flotila proti Druufům.

. -> ^ ^

Plukovník Julian Tiffloor cítil bolestivý tah v bederní oblasti, když se před jeho křižníkem objevil ten světelný jev. Stál vzpřímen před obrazovkou a čekal na dokončení technického zázraku, který vyprodukovali vědci z DRUSUSU.

Vzpomínal na svou první akci v Rhodanových službách. J

Kdysi dávno měl zmást galaktické obchodníky. Tiše se usmíval. Tenkrát byl ještě mladíčkem...

.A znovu šel do akce. Pokolikáté už?

Těsně před CALIFORNIÍ se vytvářelo přechodové pole. Uprostřed temného prostoru vznikal třisetmetrový světelný kruh. To, co se nacházelo za ním, byl jiný časoprostor.

Tiffloor se otočil k Marshallovi: „Johne, měli bychom si vzájemně popřát hodně štěstí. Vzpomínám na staré časy."

„Já taky, Tiffe," odvětil tise Marshall. „Víte, že jsme měli *být* už dávno mrtví? Jenom díky buňkové sprše na planetě Poutník byl zastaven náš přirozený proces stárnutí, Tiffe -klidně se může stát, že tohle bude naše poslední akce."

„Start povolen!" zaduněl z reproduktoru Rhodanův hlas. „No tak, nač ještě čekáte?"

Julian Tiffloor krátce vydal odpovídající rozkazy. Nejmo- 40

dělnější křižník Země se zvolna sunul ke světelnému kruhu. Záře byla stále blíž, a pak zmizela. Muži pocítili krátkou bolest. Pak vše pominulo. —

Spojení s DRUSUSEM rázem zmizelo. Rhodanova poslední slova už neslyšeli.

„Manévr skončen, pane," ozval se druhý důstojník. „Jsme tam."

Tiffloor se otočil k obrazovkám. Zaměřovače CALIFORNIE začínaly hrát. Ve vzdálenosti dvou světelných let měřily silný letový provoz. Zároveň přišlo hlášení, že jsou v blízkosti dvojslunce Siamed.

Tmavorudé obří slunce mělo nazelenalého průvodce. Dvojslunce mělo 62 planet, z nichž některé kroužily jenom kolem rudé hvězdy, jiné kolem obou a třetí skupina se zholder nesmyslně motala mezi silnými gravitačními poli obou sluncí.

Pro Juliana Tiffiora Siamed odjakživa představoval to nejhorší, co ho může potkat. Zdálo se, že se tu nedá nic spočítat a odhadnout. K tomu se přidružil ještě i kolísající průběh zdejšího času.

CALIFORNIA stála ve volném prostoru.

„Čočkové pole je pryč," oznamoval Tanaka Seiko.

Tiffloor si přejel rukou přes vlasy. Odkášlal si a trochu bezradně se rozhlédl.

„No jo, s tím se dalo počítat. DRUSUS je zapotřebí na frontě. John, co navrhuje?"

Marshall přistoupil k monitorům. I strukturální zaměřovače jasně oznamovaly, že dva světelné roky odtud se velké flotily snaží proniknout k sousedům do Einsteinova časoprostoru. Šéf jednotky mutantů tiše zaklel,

Myšob Gucky si přečetl jeho bezradné myšlenky, takže mu přispěchal na pomoc s vlastním návrhem: „Nezbejvá nám nic jiného, než skočit do ty soustavy. Co jinak? Tady odtud se s nikým nespojíme. Na Hádésu není telepat a hypervysílání

bych nikomu neradil. Ernst Ellert Je sice fajn kámoš, ale je moc zaměstnanej tím druufským vědcem. Musí se bránit Onotově psychickými teroru. Takže nám nezbejvá, než..." „Co?" vpadl mu do reci Marshall.

„No," pokračoval Gucky. „Navrhuju, abysme se přiblížili nejmíň na deset světelných hodin. Odtud asi budu moci . Ellerta zavolat. Jinak by John, Betty, Išimatsu a já museli vytvořit telepatickej vysílací blok, abysme Ellerta zachytili, Voň asi bude vědět, kde hledat tu stanici. Snad bysme tím pádem ani nemuseli pátrat na třináctý planetě po Rousovi. Bylo by to tak jednodušší a míň nebezpečný. Co vy na to?"

Marshall si zamyšleně čistil nehty. „Hmmm...",

ozvala se telepatka Išimatsu.

John Marshall vrazil ruce do kapes a obrátil se k Tiffovi: „Co vy na to? Má prcek dobrý nápad, anebo vás napadlo něco jiného?"

„Nevidím lepší cestu. Existují ještě další možnosti, ale ty jsou podstatně nebezpečnější. Měli bychom to takhle risknout. Mým úkolem je najít počátek trychtýře v meziprostoru a jeho kořeny. Je mi jedno, jestli je utvářen z vesmírné stanice nebo z planety. Doufám jen. Že se naši agenti nezmýlili. Pokud se přechodový trychtýř utvořil přirozenou cestou, můžeme se rovnou vrátit."

Marshall se zachmuřil. Tiff zneklidněl, když viděl Johnův temný pohled.

„Z Atlanova vyprávění o zániku Atlantidy vyplývá,* začal vysvětloval Šéf jednotky mutantů, „že se podařilo podobný energetický objekt vyřadit z provozu pomocí impulzních pohonných trysek jeho lodí. V případě nutnosti se podle toho zařídíme a uděláme totéž, co arkonidský admirál před deseti tisíci lety. Cukej, takže poletíme?"

^ A ^

Librační výkyvy třinácté planety dávaly záminku k obavám. Bylo zřejmé, že se na své neobvyklé oběžné dráze víc a víc přibližuje k rudému slunci.

Podle astronomických měřítek nebylo nijak horké, ale pro posádku pozemské základny na Hádésu se podobalo atomové peci, jejíž žhavé vodíkové plamenné jazyky mohly planetu každou chvíli smrtícím způsobem olíznout.

Hádés se netočil kolem vlastní osy, to znamenalo, že na denní straně vládlo zhruba 168 stupňů Celsia, a na noční straně se teplota pohybovala kolem nuly.

Základna byla vybudována v zóně přechodu, která měřila asi osmdesát kilometrů.

Kapitán Marcel Rous se podíval na speciální hodinky, zabudované v zápěstí jeho skafandru. Pak zvedl oči a zachmuřeně se zahleděl na nedaleké Hory naděje. Při prvním přiletu na Hádés tam byla do skal vyhloubena zamaskovaná jeskynní stanice a tu potom postupně rozšiřovali a zařizovali.

Rozjasňovalo se.

Rous se ztěžka přemístil do úkrytu za balvan. Cítil, že je nejvyšší čas stáhnout se zpět do příjemně klimatizovaných prostor základny.

O kus dál vzadu, asi kilometr odtud, se rozplývaly první zamrzlé plyny. Rapidně se oteplovalo. Za několik minut měli prožít plynovou bouří neuvěřitelné síly.

Kapitán Rous se rozhodl, že opustí pozorovatelnu. Ještě než to však udělal, rozhlédl se. Zahleděl se do hvězdného nebe a spatřil to, co posádka CALIFORNIE nemohla vidět:

Uprostřed volného mezihvězdného prostoru plul svítící zázrak druufské techniky. Začínal jako tenký hadovitý útvar v blízkosti Šestnácté planety, aby se pak ztrácel do nekonečných

dálav. Když se Rous ještě více zaklonil, zřetelně poznával tvar) trychtýře.

Zasténal, pak se ztěžka napřimoval.

Přemýšlel o tom, že se mu už několik dní nepodařilo navázat kontakt s Pozemšťany. Přitom by už delší dobu měl v blízkosti praskliny mezi Časoprostory plout některý ze spojových křižníků.

Rous se na této předsunutě vartě cítil osaměle. Poslední informace o dění ve vzdáleném domově měl major Matsuro, | velitel NIPPONU. Hovořily o druufském přepadení. Pak J Matsuro odletěl zpátky. •

Vtom ho ze zamyšlení vytrhlo cvaknutí v helmové vysílače.

„Haló, Marceli, eště žiješ?“

„Díky za dotaz,“ zavrčel Rous. „Kdybych mohl, sežral bych ten balvan. Librace roste. Za tři až čtyři hodiny budeme mít před vchodem do jeskyně dobře dvě stě stupňů Celsia.“

„Príma. Tak to by sis měl pospíšit. Myslím, že jsme právě zaměřili transici lodě Pozemšťanů. Zdá se, že budeme mít návštěvu.“

„A to mi říkáš jen tak?“ vykřikl Rous,

„Jak jen tak? Vždyť jsem zrovna začal mluvit!“

Kapitán vykročil. Po deseti minutách stál v úzkém vstupu pro mužstvo, který byl zvenčí zamaskován natolik dokonale, že jej ve skalách nebylo možné objevit.

Po domluveném signálu se vstup otevřel a Rous vběhl dovnitř. Aniž by si všiml salutujícího strážného, vrátil se do chodby. Cestou ze sebe shazoval součástky skafandru,

Minul prostory s materiálními transmitery, pomocí nichž sem byly ze Země dopraveny všechny potřebné věci i lidé, a vrazil do centrály.

Unaveně usedl do křesla. Před jemnými zaměřovači napjatě Číhal seržant Kargus. Aniž

by se otočil, řekl: „Už jsou v normálním prostoru. Vsadím hlavu, že jde o pozemskou loď. Podívej se na vyhodnocení..." Diagramy záznamů byly typické pro loď Pozemšťanů.

„Kdo by to mohl být?" zamumlal Rous. „Máš tušení? A hlavně: jak se sem ta loď dostala? Nemohla přiletět prasklinou, to by se ocitla v soustředěné palbě nepřítele a potom bychom o tom museli něco vědět. Už několik dní sem Druufo-

vě nikoho nepustili." Ještě intenzivněji se zadíval na záznamy.

Kargus si sundal sluchátka. „Jestli se nepletu, tak si doma vzpomněli na starej dobrej

Čočkověj generátor."

Rous přimhouřil oči. Zkoumavě se zahleděl na přítele. „Překrývání polí? Znamená to, že očekáváš zhroucení toho

trychtýře?"

„Přesně tak. Pokud nám sem Šéf někoho posílá, pak to nebude jen tak někdo. Myslím, že nasadil jednotku mutantů. Perry Rhodan určitě něco podnikl."

Marcel Rous zamyšleně pokyvoval hlavou.

„Počkáme co přijde. Myslím, že si naši lidé dají sakra pozor, aby se neprozradili vysláním. Nebudou nám volat. Každopádně bychom se ale měli připravit na nepříjemnosti. Možná budou nuceni přistát na Hádésu. Seržante Eicksene, okamžitě převezměte stráž v transmitterových sálech. Jakmile stroje zasvítí zelenými signálkami, chci být neprodleně informován."

Tím bylo řečeno vše podstatné. Malá posádka agenturní centrály na Hádésu věděla, co se venku odehrává.

Co však netušila, byl rozsah invaze Druufů.

Rous a Kargus opustili zaměřovačí centrálu. Za dveřmi se kapitán zeptal: „Ty si vážně myslíš, že jde o akci mutantů?"

Kargus se zakřenil. „Nemel bys švy lidi znát lip než já?"

„Asi ano," odpověděl Rous. „Hlavně aby je tady někdo ne-

sestřelil. V soustavě Siamed.se to hemží nejrůznějšími křižníky."

^ A ^

Pobyt ve vzdálenosti deseti světelných hodin mimo soustavu Siamed byl jen krátký. Plukovník Julian Tifflor okamžitě připravil další transici, když se ukázalo, že je Druufové zatím ještě nezaměřili.

CALIFORNII pomohl i *čilý* ruch v prostoru kolem 62 planet. Pro stacionární přístroje bylo téměř vy loučeno zaměřit cizí loď v mase vlastních,

Trychtýř ještě neviděli. Během horečnatého hledání jeden z vědců konečně dostal spásnou myšlenku. Ptal se nahlas: „Jak dlouho ten trychtýř vlastně existuje? A jak rychlý je světelný paprsek v Časoprostoru Druufů? Asi sto padesát tisíc kilometrů za vteřinu. Proto se nemůžeme divit, že ho nevidíme. Světlo k nám ještě nedorazilo, pánové! Letme o něco dál a;ukáže se, nač jsme mezitím zapomněli!"

To byl důvod, proč Julian Tifflor nařídil další transici. Po druhém ponořovací manévru už bylo všechno jasné. Ani velké monitory panoramatického zobrazení nebyly schopny zachytit trychtýřovitý objekt v celém jeho rozsahu. Tifflor odhadoval výšku na nejméně deset miliard kilometrů.

To byly gigantické rozměry. I když byly na galaktické poměry zcela zanedbatelné, každopádně to stačilo k prolétnutí celých flotil.

Zaměřovače CALIFORNIE bez ustání hlásily. Křižník se přiblížil k patnácté planetě. 16. planeta, to znamená mateřský svět Druufů, byla ještě 250 kilometrů daleko. Na monitorech nadsvětelného hmotového zaměření už 16. planeta - Druufon - svítila jako balón.

V její blízkosti začínalo hadovité prodloužení trychtýře, které mělo pro Zemi znamenat počátek zkázy.

Tifflor plně doufal, že byl vytvořen uměle. Ale po nějaké vesmírné stanici zatím nebylo ani stopy. Tifflor hodlal přece jen zavolat základnu na Hádésu a požádat o bližší informace.

Nakonec to však neudělal. Nemohl. Prozradil by se.

Technici u přístrojů nadále pátrali po vesmírné stanici'Druufů.

„Pokračujte v tom," přikazoval Tifflor.„Dokud nás neobjeví, ztráty času nehrají roli! Nechci ani pomyslet, co se děje doma..."

^ _^ ^

Telepaticky nadaní členové jednotky mutantů stáli pospolu a drželi se za ruce.

Byli to Gucky, John Marshall, Betty Toufryová a Išimatsu. Jejich tváře vypadaly prázdně a doširoka otevřené oči bez výrazu.

Kromě nich tam nikdo jiný nepostával. Blok vůle, vytvářený spojením sil více mutantů, nesměl být nikým rušen.

Běžely jen kamery optického pozorování, ale ty nezpůsobovaly hluk.

Marshall působil jako mluvčí skupiny. Tři zbývající mutanti pouze předávali síly, které Marshall využíval podle svého uvážení.

Kontakt byl navázán po deseti minutách intenzivního vyzařování myšlenek. Marshall bez ustání vysílal impulz, což nakonec vedlo k úspěchu. —

V Johnově podvědomí se ozval tichý hlas.

„Kdo volá? John...?"

„Jsi v nouzi, my to cítíme. Vytvořili jsme blok. Můžeme ti nějak pomoci?"

„Ne, ale buďte rychlí. Právě se mi podařilo podřídit si Onotovu vůli. Přicházíte kvůli tomu trychtýři?"

Marshall potvrdil. Spojení s Ellertem bylo docela dobré.

„Hledáme ohlášenou vesmírnou stanici, Ellerte."

„Obíhá kolem Druufonu ve vzdálenosti tří milionů kilometru. Zničte ji. Na palubě má všechny čelní vědce Druufů. Přístroje k vyvolání umělého průchodu mezi Časoprostory byly vyvinuty z Onotova zastavovače času. Stanice existuje jenom jedna. Jakmile bude zničena spolu s největšími mysliteli Druufů, nenajde se nikdo, kdo by postavil další. Onot je v jakési ochranné vazbě. On a tím pádem i já jsme zůstali na planetě. Zaútočte dřív, než bude pozdě!"

Tím bylo spojení rázem přerušeno. Jakkoli se Marshall ještě pokoušel - Ellert se už odmlčel.

Tifflor byl maximálně rozrušen. Když nepochopitelné strnutí mutantů pominulo, křikl do mikrofonů: „Co je? Co říkal? Tak konečně mluvte! Každou chvíli nás mohou objevit!"

„Stanice obíhá kolem Druufonu. Vzdálenost tři miliony kilometrů. Proto ji nedokážeme zaměřit. Obří planeta všechno zakrývá. Ellert se náhle odmlčel. Obávám se, že mu není dobře. Měli bychom se pokusit mu pomoci..."

„Ne!"

Marshall to při Tifflorově prudkém výbuchu trhlo.

„Ellertova záchrana bude úkolem jiné expedice. My na to nejsme ani vybaveni, ani nemáme dostatek času. John, já skočím. Připravte se do akce. Mám pocit, že teď už nesmíme ztratit ani minutu. Přijďte s teleportery do velínu."

Julian Tifflor vypnul spojení. Pak se rozhlédl kolem sebe, ale nikdo nic nenamítal.

Zatímco byly vypočítávány souřadnice transice, objevili se Marshall, myšob Gucky, Tako Kakuta a tmavý Ras Čubaj. Všichni kromě Marshalla byli teleporter.

Na sobě měli arkonidské bojové obleky včetně zničujících zbraní a bomb.

Tři minuty před zamýšlenou transicí byla CALIFORNIA zaměřena. Ze spojové centrály se ozval strážný.

„Tady poručík Instedt, pane. Registrujeme hyperimpulzy, síla sedm. Nyní to jsou tři různé reflexy, síla pět. Mají nás, pane.“

„Několik lodí proniká do hyperprostoru. Kontakt se ztrácí, echo vln naznačuje lineární pohon. Konec,“

Tiffloor představoval ztělesněný klid. Prudce přidal, aby dostal křižník z původního stanoviště. Na pozorovacích monitorech se dosud klidné hvězdy začínaly rozplývat. Blížili se prostě rychlosti světla. Za okamžik bylo Tiffloorovi jasné, že už ho lodě Druufů nemohou dosáhnout.

Křižníky Druufů se pohybovaly jednou pomaleji. Spočítal si, že má asi pět minut času. Naklonil se k teleporterům.

„Tady je můj plán. Pořádně si ho zapište za uši. CALIFORNIA nemůže proti té stanici sama zaútočit. Sestřelila by nás. Budu rematerializovat tři miliony kilometrů před hlavní planetou soustavy. Pak budu mít minutu času, abych našel základnu a letěl přímo proti ní.“

Jakmile se nám ukáže na monitorech a vy se zorientujete, skočte i s bombami. Až zmizíte, budu neplánovaně transítovat. Tím se ztratím z očí. Po znovuvynoření budu potřebovat asi pět minut na vypočítání zpětné transice.

Až ji provedu, dostanete ode mne krátký impulz po hyper-vlnách. Soustředíte se a skočíte zpátky na palubu. Máte tedy deset až dvanáct minut, abyste se na stanici rozhlédli. Jakmile však zachytíte můj krátký impulz, během třiceti vteřin se musíte vrátit na loď, jasné? Nějaké dotazy?“

Gucky zvedl packu.

„Proč nepočkáš než odložíme bomby? Za minutu jsme hotoví.“

Ve stejném okamžiku Tiffior udeřil do transitu tlačítka a CALIFORNIA se ponořila do hyperprostoru.

Na stanici protivníka si Druufové vzájemně gratulovali k úspěchu, protože byli přesvědčeni, že nepřátelskou loď odrazili. Pochopili, jak vážná byla situace, protože nepřítel proti jejich stanici zahájil palbu. Ale neuspěl ani jedním zásahem, Trychtýř nadále neochvějně stál v meziprostoru.

Přesné tohle mínění chtěl Tiffior vyvolat. Nyní už záleželo jen na tom, zda se mutantům podaří nepozorovaně pracovat. Podle všeho se jim to mělo podařit. Nikdo na stanici přece nemohl tušit, že je z lodi nepřítelů přijdou navštívit tři tele-porteři, aniž by použili loď nebo člun.

Jakmile se Tiffior vynořil z hyperprostoru, obsluha Přížni" ku začínala vypočítávat/zpětnou transici.

^ -k ^

Ras Čubaj měl smůlu, že rematerializoval uprostřed volně ro-zestavěných transformátorů. Oslněn neustálými výboji se zapotácel a udělal krok dozadu.

Jeho tělo bylo ještě mučeno silnými rematerializačními bolestmi. V poslední chvíli si všiml, že celá stanice je obklopena zvonovitou energetickou zábranou neznámé konstrukce. Čubaj totiž zřetelně cítil, jak ho to při pronikání zadrželo.

Přidřepł do chráněného kouta a pečlivě se rozhlížel.

Za pevnou ocelovou stěnou duněly stroje. V tomto ohledu Druufové nepoužívali jiné agregáty než lidé. Možná jen k řízení atomárních procesů nasazovali jiné katalyzátory.

Ras se neodvažoval pohnout. Opatrně sundal z ramene těžkou bombu, podíval se na hodinky a nastavil roznětku na patnáct vteřin.

Akce byla prováděna třemi teleportery proto, aby měla úspěch i v případě, že by protivník jednu Či dvě bomby naseł

a zneškodnil je ještě před explozí. I jedna by pak bohatě stačila ke zničení celé vesmírné stanice.

Pak už Čubaj čekal na domluvený signál.

Gucky a Tako Kakuta měli Štěstí, že přistáli v obrovitých halách, kde se našlo hodně možností úkrytu- Jakmile se jim podařilo kdekoli na stanici přistát, splnit úkol už bylo lehké.

Gucky pozorně sledoval Druufa, který očividně prováděl kontrolní obchůzku.

Po přesně dvanácti minutách a dvaceti vteřinách se ozval impulz. Mutanti si zároveň všimli zadunění staničních energetických kanónů.

Skočili současně. Jakmile se opět zhmotnili, nacházeli se už na palubě křižníku Pozemšťanů, jehož kapitán se právě snažil co nejlépe unikat nepřátelské křížové palbě.

Lodě Druufů vystřelovaly salvy. CALIFORNIA byla dvakrát zasažena a její energetický štít byl prolomen. Proto Tiffior přikázal okamžitou transici, aniž by loď dospěla do ideální rychlosti.

Bolest z dematerializace byla děsivá - znamení faktu, že přechod do hyperprostoru neprobíhá nijak hladce.

CALIFORNIA zmizela v páté dimenzi. Když se vynořila zpátky, obrovitý trychtýř zmizel. Pohybovali se na okraji soustavy Siamed, ale v místech, kde ještě před chvílí viděli trychtýř, nebylo nic. Jen přístroje zaznamenávaly silné energetické výboje.

Ras Čubaj a Tako Kakuta zápasili s pocitem nevolnosti. Gucky zůstal v bezvědomí. Příliš rychlá transice způsobila totální vyčerpání.

Tiffior však zářil. Úkol byl splněn. Nyní už záleželo jen na tom, aby z druhé časové roviny unikli do bezpečí.

CALIFORNIA se znovu rozletěla k další transici. Přesně v místech, kde měl Rhodan aktivovat Čočkové pole DRU-SUSU, se Tiffior zastavil.

Všechny stroje byly vypnuty. Veškeré přístroje, jejichž energetický výkon by mohl prozradit pozici lodě, přestaly pracovat. Rychlý křižník Země se stal mrtvou lodí.

Pracoval jenom pečlivě odstíněný nouzový reaktor.

^ A ^

Tri hodiny poté, kdy byl zahájen v pořadí již pátý útok Druufů proti Zemi, detonovaly na měsících Jupiteru první zbraně.

Ve středním sektoru zuřila bitva. Ztráty Sluneční flotily byly děsivé, ale i Druufové přicházeli o lodě všech typů - do počtu pětinasobně víc než Pozemšťané.

Pevný týl fronty tvořily superobří křižníky.

Devět hodin po návratu vlajkové lodi se staly dvě věci zároveň. Jeden ze zaměřovačů oznamoval přeskakujícím hlasem, že se umělý trychtýř v blízkosti soustavy Capella propadá a mizí.

Jásot na palubách pozemských lodí Perry Rhodan sice neslyšel, ale všiml si, že jeho decimované jednotky začínají bojovat s novým elánem. Letka Druufů u Marsu byla během chvíle rozmetána. A pak došlo ke druhé, rozhodující události této války. Dvě vteřiny před zničením bojového křižníku OSAGE, kterému velel plukovník Poskanov, se zdálo, že se strukturální zaměřovače rozskočí.

Ještě než bylo možné rozpoznat situaci, z hyperprostoru vyklouzl veliký počet lodí. Atlan jednal rychleji než se čekalo. Pouhých devět hodin po volání Pozemšťanů o pomoc přiletělo deset tisíc arkonidských bojových lodí. Velel jim arkonidský admirál Senekho.

O pět minut později dorazily ještě Čtyři tisíce lodí. Jejich vnější tvar prozrazoval, že to jsou lodě Skokanů. Galaktičtí

obchodníci tak poprvé pronikli až ke Sluneční soustavě - k té, kterou tak dlouho marně hledali.

„Přicházím na Regentův rozkaz, Administrátore," duněl z reproduktorů hlas starého vousatého patriarchy. „Jmenuju se Cokaze a jsem hlavou svého rodu. Kde máš největší problémy?"

Rhodan stál před monitory jako opařený. Rezervovaně odpovídal. Zároveň stahoval z fronty své lehké křižníky a ponechával tam jen těžké bojové lodě. Vyčerpaní piloti stíhaček a lodí s tříčlennou posádkou se vraceli na základny.

Od této chvíle neměli štábní důstojníci DRUSUSU na starost nic jiného, než jen systematické ničení zbývajících osmi tisíc lodí Druufů.

Po patnácti minutách si vrchní velitel Druufů uvědomil svou prohru. Unikl s necelými třemi tisíci lodí do hyperprostoru.

Sluneční říše byla svobodná.

-Ý- ^ ^

Rhodan se dal spojit s admirálem Senekhem. Starý muž patřil k několika málo aktivním Arkonidanům, kterým bylo ještě možné svěřit velení. Když Rhodan spatřil jeho vrásčitou unavenou tvář, musel potlačit úsměv.

Senekho byl tentýž důstojník, který velel verbování a kontrole zaliteranských vojáků pro Arkon. Od té doby uplynulo jen několik týdnů, ale Rhodanovi to připadalo jako před léty.

„Byla to dlouhá cesta. Pozemšťane," začal Senekho. „Zdá se mi, že si s Regentem moc dobře rozumíš. Tví nepřátelé uprchlí. Já mám rozkaz tě poslouchat. Co je třeba ještě udělat?"

„Už nic, tisícere díky. Pokud potřebujete čerstvou vodu, proviant a podobně, můžete si je obstarat na kterékoliv základně Sluneční říše."

„Říše, Pozemšťane? To máš na mysli tu ubohou hvězdičku s devíti planetkami?"

Reginald Bull sevřel pěsti. Zlostně funěl na monitory. Ale Rhodan se typickou arkonidanskou arogancí nenechal vyvést z rovnováhy.

„Jistě, přesně tak, admirále. Myslím, že jste o našich činech slyšel už tolik, že je vám jasné, že velikost říše není přímo úměrná velikosti její sluneční soustavy, nýbrž záleží hlavně na kvalitě jejích obyvatel. Ovšem o tom jsem nechtěl mluvit."

„Nýbrž?"

„Když jsem s Regentem Arkonu uzavíral pakt, byla mi přislíbena ochrana mé říše. Jak je možné, že se tu najednou objevili i Skokané?"

Senekho se usmál.

„O žádné smlouvě sice nic nevím, ale Regent poslal skokanské posily, protože se domníval, že deset tisíc jeho lodí může být málo. Netušili jsme, že Druufové utrpěli už tak velké ztráty. Máš nějaká zvláštní přání. Pozemšťane?"

Rhodan sraštil čelo.

„Rád bych, aby Skokan Cokaze věděl, že Země nepatří do sfér skokanských zájmů. Jsme samostatní a takoví zůstaneme."

„Rozumím," přikývl admirál.

Tím bylo spojení přerušeno. Zatímco se arkonidská flotila blížila k Marsu, aby čekala, čtyři tisíce lodí Galaktických obchodníků letělo směrem k Zemi.

Rhodan se spojil s patriarchou a ledově chladně mu oznamoval: „Za tři minuty změníš směr letu, Cokaze! Jinak na tebe vyceníme zuby. Nepožadoval jsem tvou pomoc, takže nežádej žádnou odměnu."

„Jsme obchodníci. Neděláme nic zadarmo."

„Nevolal jsem vás. Okamžitě otoč."

Rhodan nemohl vědět, jak Cokaze zareaguje, ale flotila Sko-

kanu každopádně přibrzdila a začala měnit směr letu. Během několika minut se zařadila mezi arkonidské křižníky.

Pouze zhruba šedesát cizích lodí, které byly poškozeny .v boji, dostaly od Rhodana povolení přistát. A tak se stalo, že

Skokané poprvé přistáli na pozemské půdě.

Rhodan přesedl na superobří křižník WELLINGTON a odtud sledoval nevíтанé hosty. Kapitáni lodí Pozemšťanů dostali tajné rozkazy.

Nakonec Rhodan oznámil:

„Je jasné, že ani admirál Senekho ani Skokani nevědí o změnách na Arkonu III. Hlavně proboha neprozradte Atlana, protože pak by mohla být jeho pozice ohrožena. My nyní musíme donutit Skokany, aby odletěli pryč. Robotská flotila Arkonu odletí až za pár dní, to mi Atlan slíbil. Nebezpeční nám mohou být pouze Skokani. Zahajte palbu, pokud by se bez mého dovolení snažili letět k některé z našich planet. Pánové, nastala hodina probuzení! Hra na schovávanou skončila. Odedneška už každý ví, kde jsme. Takže musíme začít dělat jinou galaktickou politiku. Myslím, že by se nám to mělo dařit. Mějte oči otevřené. Konec."

Pak se Rhodan vrátil do své kajuty, aby si konečně také trochu odpočinul. „Vyčkávat," mumlal si pro sebe, „pořád jen vyčkávat. Země

nikdy nespala a zase nebude spát. Však vy nás ještě poznáte, vy všichni tam venku..."